

Lenona Štiblaríková

ASTRÁLNY PÚTNIK

Lenona Štiblaríková

Astrálny pútnik

science fantasy

Návrh obálky: Bea Tomash, 2013

Grafická úprava: Lukrécia Schiller

Redakčná a jazyková úprava: Mária Zajacová

Vydal: Vydavateľstvo Hydra, Ožvoldíkova 7, Bratislava

5. publikácia prvé vydanie 2013

ISBN: 978-80-89672-11-0

NA ZEMI

NICOLAS

Constantin ho našiel počas jednej z nočných potuliek mimo tela – polomŕtveho mladíka, čakajúceho na smrť, obklopeného zúfalstvom a beznádejou. Jeho tvár mu bola neznáma. Netušil, čo má urobiť, no jedno vedel určite – nenechá ho umrieť.

Dvaja muži ho držali v pivnici opusteného domu. Bolo im jedno, čo sa s ich väzňom stane. Odkedy ho uniesli, nedávali mu nič okrem vody. Nechávali ho nažive jedine preto, aby vzlykal do mobilu a vracal rodičom nádej na návrat syna. Sledoval ich a pochopil, že to nie je prvý únos, ktorým si zarábajú naživobytie.

„Tak čo? Mladý ešte dýcha?“ opýtal sa chlap v čiernej mikine a vytáhaných džínsach. Správaním a tónom hlasu dával najavo nadradenosť nad mladším komplicom.

„Je v pohode. Dolu už nejdem. Prezeraj si ho sám! Smrdí, akoby sa vôbec neumýval. Hehehe!“ odpovedal mu kumpán, vracajúci sa do kuchyne po strmých schodoch. Cestou si nespokojne mumlal popod nos: „Neznášam faganov!“

„Len pokoj! Čoskoro sa všetko skončí. A potom necháme toto prekliate mesto za sebou.“

„Hej, hej! Jasné, tá istá pesnička už tretí deň! A keď som ti radil, aby sme starému poslali prst, nepočúval si. Už sme mohli byť v Mexiku. Ale ty nie. Vraj: *Urobíme to tentoraz podľa mňa.*“

„Už si zabudol, ako to minule dopadlo?“ opýtal sa dlháň v mikine.

„No a čo?! Ved' prachy sme dostali, nie? O ne tu ide. Ostatné mám na háku. Nesnaž sa mi nahovoriť, že ti je toho decka ľúto, a prestaň sa tváriť, že s hentým dolu máš iné plány! Je mi z teba nanič. Dobre vieš, kde skončí. Všetko by vykrákal. A do lochu ma nikto nedostane.“

„Ale toho predtým... nemusel si ho... nie tak... nezaslúžil si.“

„A čo som mal robiť, keď nechcel skapat' potichu? Mal si mi helfnúť, nie stáť ako drúk, ty úchyl! Držal som hubu, keď si ho omakával, krmil ako mača a dríстал o posratom živote. Čo myslíš, prečo? Sám si mu podpísal rozsudok.“

„Dost'! Prestaň!“

„Aké prestaň?! Čo prestaň?! Už si konečne priznaj, že tie decká neberieš len kvôli prachom. Teší ťa, keď sú na tebe závislé, neschopné postarať sa o seba. Páči sa ti to. Ibaže koniec pánovi nevonía, čo? Hneď ako sa Jonas vráti s výkupným, padám. Už po tebe nebudem viac upratovať. Kapišto? Je koniec!“

„Ten bude, až keď rozhodnem ja. Urobíš, čo poviem, a všetko bude okej.“ Starší muž výhražne pristúpil k mladšiemu a zahnal sa na neho päst'ou. Lenže v poslednej chvíli si úder rozmyslel a schmatol ho do náručia. „Pod' sem a nesar ma!“

Ich dohadovanie nabralo iný smer, a keď sa pobrali do vedľajšej izby, nočný pútnik viac informácií nepotreboval. Zvažoval, či nepočkať na tretieho únoscú, ale uvedomil si, že svoju obeť by zrejme hneď zabili a navždy zmizli. Musel sa rýchlo rozhodnúť, ako nešťastníka zachrániť a pritom na seba neupozorniť.

Mám niekomu prezradiť, kde sa ukrývajú? Alebo radšej zavolať na políciu a dať im tip? Lenže,

čo ak niekto identifikuje hlas na zázname alebo sa im podarí dáko ma vypátrať? Čo potom? Tvrdiť im, že som sa v noci zatúlal až sem a náhodou narazil na zločincov? Blbosť! Nie, nie, musím vymyslieť niečo iné.

Starý dom poznal dobre ešte z čias, keď sa ako malý chlapec hrával v jeho záhrade, nakúkal do okien a plašil holuby. Už roky chátral. Neexistoval dôvod, pre ktorý by ho ktokoľvek spájal práve s týmto domom. Vedel, že do pivnice, v ktorej ležal zviazaný chlapec, vedie kriakmi zamaskovaná šachta, cez ktorú sa dovnútra kedysi hádzali zemiaky, uhlie či drevo. Poklop nebol zamknutý, ale aj keby väzeň vedel, že nejaká cesta von existuje, v tme a bez cudzej pomoci by sa na slobodu nikdy nedostal.

Keď sa naňho díval, napadlo mu, aký vie byť osud niekedy krutý. *Veď je ako ja! Mal by spať doma v posteli, a nie triasť sa o život v zatuchnutej pivnici.* Bolo mu chlapca ľúto.

Ešte raz si obhliadol celý dom, skontroloval situáciu – únoscovia pokojne zaspali. Rozhodol sa oslobodiť väzňa sám. Za týchto okolností mu to pripadalo ako jediné možné riešenie.

Hoci ho chlapec nemohol počuť, Constantin mu pošepkal: *Priprav sa, záchrana je na ceste.* Prekvapilo ho, keď sa spútaný zamrivil a otvoril oči, no viac sa už nezdržoval a vrátil sa do tela. Precitol, nahádzal na seba tmavé oblečenie (poučený filmami), obul si tenisky a cez okno vyrazil do tmy. *Ja, Constantin – akčný hrdina dnešnej noci!*

Vzápätí sa vrátil po lano, lebo mu napadlo, že zmeraveného chlapca z pivnice inak nevytiahne. Svetlo lúčov a mesiac mu svietili na cestu, čoskoro malo svitať.

Keď dorazil na miesto, všade vládlo ticho. Ponáhlal sa, lebo netušil, kedy muži očakávajú príchod svojho kamaráta s výkupným. Cez dieru v plote sa dostal do záhrady a opatrne otvoril dvere do šachty. Lano priviazal o strom a spustil sa dolu.

Ešteže viem, ako to dnu vyzerá. Na baterku som ani nepomyslel! Prehmatával najbližšie okolie, postupoval opatrne, aby o niečo nezakopol a nespôsobil hluk. Pomaly podišiel k chlapcovi a s obavami zisťoval, či žije.

Dýcha!

Dotkol sa ho a zašepkal: „Zobud’ sa! Prišiel som ťa zachrániť. Pššt, aby nás nezačuli!“

Až vtedy mu napadlo. *A doriti! Nemám nôž! Čím prerežem putá? A čo s páskou na ústach? Mám ju strhnúť?* Do záchrany sa pustil úplne bezhlavo, a pritom bol spočiatku na svoj plán nesmierne hrdý. *Asi som mal radšej zavolať políciu. Čo teraz?*

Bezradne a trochu vydesene sa díval na väzňa, zatiaľ čo on voľačo huhlal a mykal sa ako na trňoch. Napokon sa dovtipil a uvoľnil mu ústa.

„Tam v rohu visia záhradné nožnice. Prestrihni mi putá. Rýchlo!“ poradil mu zachrípnutý hlas.

Čoskoro bol zajatec voľný. Constantin sledoval, ako sa snaží posadiť, ale príliš mu to nešlo. Pomohol mu.

Iste má svaly bolestivo stuhnuté a zodretá pokožka ho štípe ako čert. A ktovie, čo všetko s ním hentí ešte robili?!

„Tu je lano. Dostanem ťa hore.“

Druhý koniec povrazu uviazal chlapcovi okolo pása a s námahou začal seba i jeho vyťahovať hore. Na slobodu. Neznámy mu pomáhal, ako mohol, zachytával sa o výčnelky na stenách, nohami sa zapieral, aby výstup čo najviac uľahčil. Keby bola šachta príliš strmá či príliš dlhá, nezvládli by to. Constantina celý čas oblieval studený pot z predstavy, ako sa únoscovia rehlia nad ich doráňanými telami a imitujú jeho úbohý pokus o útek. Keď sa vonku nadýchli čerstvého vzduchu, bolo mu jasné,

že tma ich únik už neskryje. Rýchlo oboch uvoľnil a zvyšok lana nechal visieť. Nemohol strácať čas likvidáciou všetkých stôp. Každú chvíľu hrozilo, že ich odhalia, a to by bol jeho koniec. Za neho by nikto výkupné nezaplátil. Prehodil si chlapcovu nevládnú ruku okolo pliec, aby ho podoprel, a vliekol ho preč.

Za plotom začal konečne premýšľať: *Kam utekáme? To som si teda skoro spomenul! Hmm, môj plán zahŕňal len oslobodenie. A teraz čo?*

Asi na polceste k domovu zastal, aby si trochu vydýchli. Nevedel, čo povedať. Má ho pozvať domov? Alebo ho nechať tu a zavolať políciu? Lenže to mohol urobiť už na začiatku a všetky starosti si tým ušetriť.

Chlapec vycítil jeho bezradnosť. „Ďaku... ďakujem ti.“

„Nemusíš mi ďakovať. Som rád, že to dobre dopadlo.“

„Ja som Nicolas. Volaj ma Nick. Môžeš pre mňa ešte niečo urobiť? Myslím okrem toho, čo si už urobil.“

„Jasné. Čo by to malo byť?“

„Je nablízku nejaký obchod?“

„Hej. Neďaleko je križovatka a hneď za ňou benzínka.“

„Teraz ma dobre počúvaj. Pomôžeš mi k pumpe a necháš ma tam. Oni sa o mňa postarajú. Nechcem, aby ťa so mnou niekto videl. Hneď ako vojdem dnu, vrátiš sa domov. A bacha, nie aby ťa ktosi zbadal! Nikomu o nás nehovor.“

„Ale čo bude s únoscami? Čo ak ujdú alebo sa budú chcieť pomstiť?“

„Neboj sa! Poznám niekoho, kto sa o nich postará. Všetko bude v poriadku.“

Constantinovi spadol kameň zo srdca, že o ich ďalšom osude rozhodol Nicolas. Netušil, čo chce robiť a odkiaľ čerpa istotu, ale na rozdiel od neho pôsobil pokojne a presvedčivo.

„Máš aj meno, hrdina?“ spýtal sa Nick, keď na nich neďaleko pumpy zažiarili neóny farbou nádeje. Sľubovali ľudskú spoločnosť, teplo a pomoc.

„Delorean. Constantin Delorean.“

Nicolas sa uchechtol, oči mu pobavene zasvietili. „Tak ešte raz vďaka za všetko, ty ‚James Bond Constantin‘. Bež už!“

Nemusel mu to hovoriť dvakrát. Pútnik sa rýchlo zvrhol a ponáhlal sa domov zahladať všetky stopy svojho nočného dobrodružstva. Po tomto zážitku únoscov už nikdy viac nevidel. V novinách ani vo večerných správach nenašiel o únose ani o dopadnutí páchatel'ov žiadnu zmienku. Zdalo sa mu to čudné, lebo Nicolas na neho nepôsobil ako človek, čo by sa chcel celý život obzerat' cez plece a trpnuť, kedy sa tí chlapi vrátia, aby dokončili, čo začali.

Možno som sa mýlil. Možno ho strach donútil nič neprezradiť a rodičia ho v tom podporili. Iste boli radi, že sa im vrátil živý a zdravý, a všetko už chceli mať za sebou. Novinári a ich zvedavé otázky by im ešte dlho pripomínali nočnú moru, ktorú by nemohli zo života nikdy vymazať.

Pár dní po nočnom dobrodružstve pribehla jeho matka domov z práce celá natešená. „Oslavujeme, Cony! Pod', pozývam ťa von na večeru! Predstav si, budeme sa sťahovať!“

Dostala výhodnú pracovnú ponuku a zamestnávateľ jej poskytne aj ubytovanie, len dvadsať minút autom od firmy, kde bude pracovať. Bola šťastná, že si niekto konečne všimol jej prácu v reklamnej agentúre a odporučil ju známemu.

Constantin jej nechcel kaziť radosť obavami a nechcuťou nastúpiť do novej školy. Žiarila šťastím a s veľkým oduševnením sa pustila do opisovania ich budúceho domova. Neustále opakovala: „Uvidíš, bude sa ti tam páčiť. Nájdeš si kamarátov. Začneme nový život.“

Neostávalo mu nič iné, len mierne frustrovaný z jej neutíchajúceho nadšenia prestúpiť na novú školu. Samozrejme, že si ju najskôr zaletel obzrieť, aby vedel, či si z nováčika nebude chcieť ktosi vystreliť a miesto do telocvične ho nepošle do knižnice či dievčenskej šatne.

Prázdna škola pôsobí divne. Neúplne. Všetko v nej vyzerá akoby zamrznuté v čase. Bolo mu jasné, že prišielci to nemajú jednoduché. Strach z neznámeho, túžba zapadnúť a neistota, derúca sa z každého nesprávneho kroku, habkavej odpovede či sklopených očí, ich už dopredu znevýhodňujú a označujú za potenciálnu obeť. Akoby mali na čele napísané: *Kopni ma a ja ti zatancujem*.

Hoci býval k okoliu často nevšimavý, nebol hlúpy. Vedel, že na tom, ako funguje v spoločnosti, závisí jeho existencia.

V najhoršom prípade využijem putovanie a budem dotieravcov sledovať po nociach. Odhalím ich tajomstvá a použijem ich proti nim. Potom uždajú pokoj. Superhrdinovia predsa tiež využívajú svoje schopnosti, ak ich okolnosti tlačia k múru, zdôvodňoval si svoje nie práve najčistejšie úmysly.

Aj vďaka putovaniu ho okrem biológie a geografie bavil hlavne beh na dlhé trate. Pohyb a rýchlosť mal v krvi. Keď na školskom ihrisku začul svoje meno, okamžite sa obzrel. *To bolo na mňa? Zbadal Nicka, ako na neho máva spoza plota. Zakopol a natiahol sa na dráhu. Ani na sekundu neprestal valiť oči.*

„O tretej ťa čakám v kaviarni *U starého kocúra!* Jeden blok od školy. To nájdeš!“ zakričal Nicolas.

Zvyšok vyučovania Constantin premýšľal, čo to má znamenať.

Čo odo mňa chce? Ako to, že chodíme na rovnakú školu? Nie je jeho otec milionár? Žeby stihol skrachovať? Nervózne čakal, až sa bude môcť rozbehnúť do kaviarne a na všetko sa Nicolasa povypytovať.

Kaviareň *U starého kocúra* – obľúbené miesto stretávok mládeže – hrala odtieňmi fialovej a jedovato zelenej. Našli ste v nej sálu na veselé oslavy, ale ajboxy pre súkromné rozhovory. V jednom takom, úplne v rohu za zástenou, sedel Nick.

Constantin najprv zbadal krátke blond vlasy, potom postrehol zmenu v modrých očiach. Už na neho nehládali prekvapene ako v tú noc, ale sebavedome sa upierali do sveta a provokovali. Pripadal mu až dôverne známy. Akoby ani neubehol všetok ten čas, čo sa nevideli, ako keby sa rozlúčili len včera. Niečo ich spájalo – tajomstvo, o ktorom nikto netušil. Constantin nevedel, ako to cíti on, a nechcel byť príliš dotieravý, preto len podišiel k stolu: „Ahoj. Našiel som ťa.“

„No, to vidím,“ Nicolas vyskočil a objal ho. „Sadaj. Objednal som ti kolu.“

Takmer okamžite sa pri nich zjavila vysmiata čašníčka. Na stole pristáli dva poháre a otvorená fľaša.

„Ejha, tu to ale frčí!“

„Cheche! Zvykneš si. Je pekná, čo? Páči sa ti?“ Nicolas sa s vyzývavým úškrnom zahľadel čašníčke do výstrihu. „Mandy rýchlosť miluje,“ povedal tak, aby ho počula.

Constantin mlčal. Nebol si istý, o čo Nickovi ide. Nemal rád dvojzmyselné poznámky a s Nickom sa

prakticky nepoznali. Hoci mal na neho mnoho otázok, sŕkal kolu a civel na ryhu v doske stola.

Nick sa zamyslene pozeral do svojho pohára a lenivo ním otáčal. „Ešte som nestretol človeka, čo by vedel tak spýtavo mlčať ako ty. Tak, čo bude? Chceš to vedieť alebo nie? Lebo ak nie, odskočím si zafajčiť s Mandy.“

„Čože? „Tu sa nefajčí,“ odvrkol.

„Veď ja ani nebudem. Rád to nechám na ňu,“ kútičky úst sa drzo zdvihli, v očiach mu zaiskrilo, naďalej sa však dívali chladne, bez štipky vášne.

Po takej oplzlej odpovedi sa Constantin nezmohol na slovo už vôbec.

„No čo, raz sa dočkáš aj ty. Aby si vedel, je to super. Vrelo odporúčam.“

„Hmm, iste. Ale kým si ešte tu, mohol by si mi porozprávať, čo sa udialo po tom, ako sme sa, takpovediac, rozišli?“ našiel odvahu opýtať sa na to, čo ho zaujímalo viac než akási Mandy.

„V podstate nič zvláštne. Z benzínky som zavolať otcovi. Poslal po mňa vodiča a doma som povedal, že ma únoscovia pustili a ušli. Foter políciu nevolal, aspoň nemusel nič vysvetľovať. O peniaze neprišiel – vymazané, minulosť, bodka. Matka bola šťastná, že sme sa nestali terčom ohovárania, a ešte stihla aj akúsi benefíciu, či čo. Kúpili mi nové auto a výlet do Paríža. Všetko je zabudnuté.“

„Zabudnuté?! Čo to máš, preboha, za rodičov? Nie si adoptovaný? To nikoho nezaujímalo, čo si prežil a ako sa cítiš? A hlavne, ako sa s únosom vyrovnáš?! A čo tí bastardi? Kto ich zastaví? Vari sa im všetko prepečie?“ rozohňoval sa Constantin. Zdalo sa mu nespravodlivé, že on riskoval život, kým Nickovi rodičia spokojne sedeli doma a čakali. *Na čo čakali? Kým im ktosi zavolá, že našli telo bez hlavy a možno je to ich syn? Naozaj im bolo všetko jedno? Neuveriteľné!*

„Kľud, predýchaj! Som zvyknutý. Ťažko ma niečím prekvapia. Viem, akí sú a čo mám od nich čakať. Viac ako na mne im záleží na imidži v tých svojich kruhoch. Stáva sa. Smotánke by skysol decentný úsmev, keby vedela... Je spoločensky únosné trúchliť nad stratou jediného syna, ale byť obabraný hlupákmi z ktovieakej stoky? Slabosť a neschopnosť sa neodpúšťajú. Navždy by si o nich šepkali a ľutovali ich.“

„Keby som tušil, ako dopadneš, volal by som políciu. Keby ich aj nepostrieľali, aspoň by ich zavreli.“

„Hej. Oni by hnili v base, ale ja by som bol mŕtvy. Zabili by ma. Nie, nie. Nech sa ti to zdá akokoľvek nespravodlivé, bolo to najlepšie východisko. Každé iné by skončilo mojou smrťou. A ozaj, rodičom som o tebe nepovedal. Musíš mi sľúbiť, že až sa s nimi stretneš, o únose ani nemukneš. Ešte by som ťa neochránil.“

Constantin ničomu nerozumel. Všetko mu pripadalo obrátené naruby. *Toto je svet, do ktorého mám vstúpiť? Takáto bude moja dospelosť a s ňou aj zvyšok života? O čo je vesmír iný! Čistý a krásny. Jednoznačný.*

„Prisahaj, že nikdy nikomu o tom, čo sa stalo, nepovieš,“ nástojil Nicolas.

A komu asi? Nikto by mi neuveril.

„Fajn, ak si to želaš. Nikdy, nikomu.“ Myslel si, že vec je vybavená, ale Nicolas vytiahol z vrecka švajčiarsky nôž, otvoril ho a pichol sa ním do prsta. Pár kvapiek nechal spadnúť do priateľovho pohára, potom ho vzal za ruku a urobil to isté s jeho krvou a svojím pohárom. Constantin sa nezmohol na odpor. Zdalo sa mu, že je tento akt pre Nicolasa dôležitý, a tak mlčal. Prijal pohár, obaja si slávnostne štrngli a vypili ich až do dna. Źelezité pachuť krvi prekryla sladkosť koly.

„Dohodu sme spečatili. Časť teba bude odteraz navždy kolovať vo mne a časť mňa v tebe. Nemáme

súrodencov, ale odteraz sme príbuzní – bratia v krvi. Rozhodol si sa zachrániť mi život, si za mňa zodpovedný. A ja za teba. Dlhujem ti život a všetko, čo by sa inak nestalo. Možno sa ti niekedy bude zdať, že sú moje rozhodnutia pochybné alebo zlé, že často robím nezmysly, či dokonca úmyselne niekomu škodím. Hmm, a asi často budeš mať aj pravdu. Ale nech urobím čokoľvek, určite nikdy nezabudnem, že si môj brat a že ťa mám rád.“ Myslel to vážne. „Na! Je tvoj,“ vtisol mu do ruky nôž. „Pre istotu ho maj vždy poruke. Ak by si ešte niekoho zachraňoval, budeš mať čím prerezať povraz.“

„Vďačka,“ Constantin sa usmial a strčil si darček do vrečka bundy. Doma si ho neskôr dlho obzeral, skúšal, ako funguje a čo všetko s ním dokáže.

„To by sme mali,“ uzavrel Nicolas. „Teraz mi povedz, odkiaľ si vedel, kde ma držia. Ako si ma vlastne našiel?“

Krv mu stuhla v žilách a srdce zastalo až kdesi v hrdle. *Sakriš, to mi ani nenapadlo! On sa chce vyzvedať práve na toto? Čo povedať?* Nervózne prehlto a priložil si pohár k ústam. *Prázdny, je prázdny! Prázdny ako moja hlava. Premýšľaj, Constantin, rýchlo!*

„Keď nechceš hovoriť, nevádí. Ale veľmi by ma to zaujímalo. Ani nevieš ako.“

Ale viem, to by si sa čudoval! „Videl som svetlo. V dome dlho nikto nebýval. Bol som zvedavý, kto sa prist'ahoval. Kedysi som sa tam chodil hrať a tak...“ navel'a vytisol nejakú rozumnú odpoveď.

„Ale odkiaľ si vedel, že som v pivnici?“

„Pozoroval som ich a počúval, o čom sa bavia. Pochopil som, že musíš byť dole,“ odpoveď dala Constantinovi zabráť. Bol nervózny, zrakom blúdil po stole a v prstoch ako záchranné koleso zvieral prázdny pohár. *Uff! Čo ak práve klamem svojmu budúceму najlepšiemu kamarátovi? Nie som sviňa? Ale čo som mal povedať?* Pár dní mal výčitky svedomia, no potom ho prešli. Veď čo, nikomu neublížil a pravda by aj tak ničomu nepomohla.

Rozprávali sa ešte o škole, o rodine a o športe, ale o únose už medzi nimi nepadlo ani slovo. Obaja sa tejto téme vyhýbali.

Rovnako ako Constantin, ani Nick nepovedal všetko, čo o únose vedel. Pravda bola príliš zložitá a trpká, aby sa s ňou dokázal niekomu zdôveriť.

Keď ho opitého, vracajúceho sa domov, predbehla dodávka, nevšimol si ani jej farbu.

Žil jednoduchý život. Platilo v ňom – niečo za niečo, peniaze vládnu svetu, všetko sa dá kúpiť, stačí len zistiť cenu. Kto ich má, má moc a môže ovládať ostatných. Tieto základné pravidlá poznal, vedel ich využívať, ale nebol ignorant. Dokázal vycítiť, ak niekomu prekážali, a nesnažil sa ich presadzovať za každú cenu. Vždy sa však dalo nájsť niečo iné, čo si človek cenil rovnako alebo ešte viac ako peniaze.

Spôsob života jeho intrigánskeho otca a chladnej matky ho naučili citu pre ľudské slabosti. Mal na ne nos. Tento cit ho dostával do problémov rovnako často, ako ho z nich vyťahoval. Zahrával sa s ľuďmi, no občas mu to nevyšlo.

Napríklad, keď zistil, že angličtinárka má pomer so spolužiakom, dokázal od neho vylákať seminárku a od učiteľky lepšiu známku. Ale nedokázal zabrániť prevaleniu ich vzťahu, a tak vyšlo najavo aj to, čo za mlčanie získal on. Spolužiačku zo silne veriacej rodiny pod hrozbou prezradenia straty jej panenstva donútil k prvému orálnemu sexu. Nebola veľmi dobrá. O to viac ho nahnevalo, keď sa priznala pri spovedi. Kňaz nemlčal a vedenie školy rozhodlo o jeho vylúčení pre ničenie morálky mládeže.

Takto prestupoval z jednej súkromnej školy do druhej a pre rôzne prečiny nakoniec zakotvil v štátnej, kde konečne zapadol. Tu už na morálne poklesky nemali taký prísny meter.

Bol problémovým dieťaťom, ale iným byť ani nemohol. Len nasledoval príklad, ktorý mal pred sebou každý deň. Avšak na rozdiel od rodičov bral svoje hry vážne. Pozoroval reakcie a správanie ľudí, a popritom akoby niečo hľadal alebo na voľačo čakal. Svojimi prehreškami chcel rodičom ukázať, kam vedú podlé zábavky, no namiesto toho sa v ich očiach stával babrákom, ktorý ničí ich život neustálymi škandálmi. Nevyčítali mu, čo kedy urobil, ale to, že jeho výčiny prenikli na verejnosť. Oni všetko zvládali dokonale a s prehľadom. Vždy vedeli, koho a prečo pozvať na večierok, ako sa usmievať, s kým si potriať rukou. Nick využíval ich pravidlá boja, hoci nimi pohŕdal, a pritom hľadal niečo jedinečné a čisté. No nemal najmenšiu predstavu, ako by to malo vyzerieť.

Ani muži v dodávke to netušili. Keď ho strčili do kufra, poznali len telefónne číslo jeho otca a približnú sumu na bankovom účte. Premôcť mladíka, zviazať ho a zalepiť mu ústa nebol pre troch silných chlapov žiaden problém. Asi po hodine jazdy zastavili, surovo ho vytiahli z auta a s nadávkami dostrkali do domu. Potom ho zniesli po schodoch do pivnice a hodili na starý matrac. Nasledoval telefonát, žiadosť o výkupné podporili vyhrážkami smrťou. Tie väčšinou zaberajú.

Pár hodín strachu a starostí plánovali vymeniť za milión. V ich predstavách to bol výhodný obchod, ktorý napokon skončil niekoľkodňovým, nikam nevedúcim čakaním.

Erik Lindros sa nehodlal vzdať peňazí bez boja. Mal síce obavy o synovu bezpečnosť, ale veril, že ho dokáže zachrániť aj inak. Po svojom.

„Potrebujem vaše služby,“ povedal do telefónu mužovi na druhej strane linky.

„Odkiaľ máte toto číslo?“ ozval sa tichý hlboký hlas.

„Dali ste mi ho. Na obchodnej schôdzke minulý rok. Na jachte *Marina Vera*. Určite si spomeniete. Dodal som vám..“

„V poriadku. Viem, kto volá. O čo ide?“

„Musíme sa stretnúť.“

„Kedy a kde?“

„U mňa doma. Adresu poznáte.“

„Nezvyknem chodiť ku klientom.“

„Zaplatím dvojnásobok. Situácia si vyžaduje diskretnosť a rýchlosť. Tak mi dokážte, že ste najlepší.“

„Dobre. O hodinu u vás.“

Nickov otec si najal detektívnu agentúru, ktorá bola v jeho kruhoch známa hlavne úspechom a mlčanlivosťou. Metódy práce nikoho nezaujímali. S ich pomocou naťahoval čas odovzdania peňazí, aby získal priestor na Nicolasovo oslobodenie. Pátrali, kde mohli, snažili sa. Bohužiaľ, nakoniec im nezostalo nič iné, len prísť s peniazmi na miesto odovzdávania výkupného a pokúsiť sa dopadnúť únoscov priamo tam. Pán Vigo, muž z agentúry, s ktorým si Erik Lindros dohodol prvé stretnutie, ho ubezpečil, že väčšinu únoscov chytia práve pri preberaní výkupného.

Všetko prebehlo, ako malo. Peniaze zmenili majiteľa a detektívom sa podarilo zajať jedného z únoscov, avšak počas výsluchu prišiel o život skôr, než im prezradil miesto úkrytu ostatných kumpánov. Ktosi bol príliš snaživý či netrpezlivý. Alebo sa únosca vydesil a srdce nevydržalo? Ktovie?! Niekedy ani najlepšia snaha nedokáže poraziť náhodu.

Nicolas zatiaľ ticho trpel. Sám, vydaný napospas neznámym ľuďom, ktorí do jeho života vtrhli ako

nočná mora.

Občas zašiel dolu jeden z nich, ale Nicolas by bol radšej, keby nechodil nikto. Pomáhal mu s pitím, vodil ho na záchod a potom si k nemu prisadol, aby ho utešil a pohladil po roztrasených pleciach. Jeho dotyky Nicolasa pálili viac než slzy v očiach. Chlap mu pritom rozprával samé hlúposti. Tváril sa priateľsky, utešoval ho, ale na jeho správaní bolo čosi divné. Chlapec pochopil, že naoko starostlivý muž to v hlave nemá v poriadku a je nebezpečnejší než jeho agresívny spoločník. Každým dňom strácal masku a s ňou aj zábrany. Nick si uvedomil, že ho nepustia. Bol prakticky mŕtvy. Nad svojou vierou v Boha sa nikdy nezamýšľal, napriek tomu však nebol ateista. V tme a tichu, keď mu jediná spoločnosť robil len tlkot vlastného srdca, sa začal modliť. Prosil Boha, prosil niekoho, kohokoľvek, aby mu zachránil život. Nechcel umrieť. Cítil sa ako ovca, ktorú vedú na porážku a ona môže iba bečať a kráčať vpred.

Sľubujem, že ho nepremárnim. Že niečo veľké v živote dokážem. Pomôž mi! Len mi ukáž cestu, urobím čokoľvek. Nedovoľ, aby som skončil takto nezmyselne, bez boja. Ponorený do modlitby vyzeral, akoby spal. Vtedy sa mu zazdalo, že niečo začul. Čosi zareagovalo na jeho úpenlivé prosby a povedalo, že už čoskoro... že záchrana je na ceste.

Otvoril oči, ale nič nevidel. Nastražil uši, všade len ticho. Bolo to také živé, takmer hmotné. A predsa tu nikto nebol.

Alebo áno?

Nezostávalo mu nič iné, než dúfať, že nečakaný výbuch nádeje nebol len výplodom jeho fantázie. Pomaly už klesal na duchu, keď na tvári ucítil závan chladného vzduchu. Niekde blízko zašramotili zvláštne zvuky a zrazu kohosi uvidel. Stál pred ním chlapec.

No zbohom! pomyslel si. *Čo tu hľadá? Prišiel kradnúť práve teraz?*

Ale chlapec vyzeral, že presne vie, po koho prišiel, a hoci jeho konanie bolo neisté, v očiach mal odhodlanie a nadšenie, aké Nick ešte nevidel. Na chvíľu mal dojem, že ho nezachraňuje človek, ale niečo iné. Niečo, čo nepatrí do tohto sveta.

Po počiatočných problémoch sa im podarilo dostať sa na slobodu, ibaže vtedy jeho záchrancu prepadla bezradnosť. Pôsobil stratene. Našťastie, Nick veľmi dobre vedel, čo musia urobiť. Nemohol dopustiť, aby sa o jeho záchrane niekto dozvedel pravdu, hlavne nie jeho rodina. Spýtal sa ho ešte na meno – ved' on si už zistí, kto to je – a vykročil k benzínke.

Neskôr, v bezpečí svojej izby, si neustále prehrával každý moment pobytu v pivnici, akoby sa snažil na niečo prísť. Niečo mu nesedelo. Cítil, že mu čosi dôležité uniká, drobný detail, maličkosť, ktorá by ho posunula vpred. Ale čo? Na to nedokázal prísť.

Napriek všetkému spával pokojne. Vedel, že sa únoscov už nemusí báť, že sa nikto o ničom nedozvie. Tentoraz mu úsilie rodičov utuľtať škandál padlo vhod.

Muži z agentúry, ktorých si Erik Lindros najal, sa o zvyšok bandy postarali. V tichosti ich odpratali a rozhodne neboli jemní, naopak. Lindros starší vydal jasné príkazy a za „špeciálnu pozornosť“ im štedro priplatil.

Nick vykreslil otcovi, ako sa mu záhradnými nožnicami podarilo prerezať putá, nájsť východ a nepozorovane utiecť. Sledoval, ako sa otec na hlúposti nešikovných lumpov dobre zabáva.

„Vidíš, synak, všetko zlé je na niečo dobré. Konečne sa v tebe prebudila vôľa a rozum. Iba s nimi v živote niečo dokážeš. Som na teba hrdý. Ešte si musím čosi vybaviť... Oddýchni si pár dní, porozprávame sa neskôr. Mimochodom, na sobotu nič neplánuj! Sme pozvaní na jachtu. Zorbak robí rodinnú oslavu, ideme všetci. Snaž sa dať dovtedy do poriadku.“ Tým bola pre neho celá vec

uzavretá. Ďalší problém, ktorý sa týkal jeho syna, úspešne vyriešil.

Možno kedysi by Nick zúril. Vymýšľal by pomstu a bavil sa predstavami, ako sa otec zatvári, keď sa o všetkom dozvie. Dnes sa mu záver celej záležitosti pozdával a ďalšie udalosti sa rozhodol riadiť sám. Nemal čas utápať sa v sebaľúťosti. Jeho plány si vyžadovali bystrý um, trpezlivosť a čas. Doteraz robil, čo mohol, aby našťoval otca a matku, aby im a všetkým podobným mohol aspoň symbolicky naplúť do tváre. Zrazu mu na nich viac nezáležalo. Mal ich prečítaných, vedel, čo si myslia. Boli mu ľahostajní ako štátny rozpočet Ghany. Detstvo sa skončilo.

Nicolas sa neskôr so svojim otcom skutočne porozprával. Sľúbil mu, že bude mlčať, ak ho skontaktuje s agentúrou, ktorú privolať k únosu. Erik sprvu zapieral, ale napokon mu nezostalo nič iné, len synovi vyhovieť.

Aj Nick spoznal pána Viga.

„Čo pre vás môžem urobiť?“ opýtal sa ho muž v čiernom saku ušitom na mieru. Nevýrazná tvár, neurčitý vek, šedé oči, stredná postava – nebolo na ňom nič, čo by ktokoľvek mohol označiť za zvláštne. Nenápadný, bežný priemer, tuctový typ, zdvorilý a ochotný pomôcť. Jeho zdvorilosť však mala oceľové hrany a v postoji striehol dravec.

„Zaujíma ma istá osoba. Fotku nemám, viem len meno a približný vek. Ostatné čakám od vás. Vo všetkej tichosti. Beriete?“

„Žiaden problém. Keď to budem mať, ozvem sa. Jeho meno?“

„Constantin Delorean. Mladší ako ja, býva vo štvrti, kde ma väznili. Chcem len informácie, nič viac.“

„Rozumiem.“

„Aby nedošlo k omylu, ak sa vás otec opýta, niečo si vymyslíte.“

„V poriadku.“

„Hmm,“ lakonicky ocenil Nicolas postoj pána Viga. Jeho vecný prístup sa mu pozdával. „Teším sa na našu spoluprácu. Do videnia.“

„Potešenie je obojstranné, pán Lindros.“ Z tónu, akým mu záhadný muž odpovedal, nedokázal Nicolas určiť, čo si o ňom myslí. Mohol ním pohrdáť, vysmievať sa mu, vážiť si ho či neznášať, avšak svoj postoj si nechával pre seba.

O dva dni sa stretli opäť. K Nickovej spokojnosti mu pán Vigo odovzdal spis aj s fotografiami.

„Ste rýchly.“

„Rodina je čistá, niet čo zisťovať.“

„Všimol si vás niekto?“

„Nie.“

„Ďakujem. To je zatiaľ všetko. Keď vás budem potrebovať...“

„...viete, ako ma nájsť. A my vieme, ako nájsť vás.“

„Uhm,“ súhlasil. Nehodlal brať varovanie na ľahkú váhu.

Hneď ako prišiel domov, pustil sa do čítania. Veľa sa však nedozvedel. Dátum a miesto Constantinovho narodenia, mená rodičov, stručný životopis matky. Informácií bolo žalostne málo. O chlapcovi, ktorého fotku držal v ruke, nevy povedali takmer nič. Fotografie mu prezradili len o čosi viac. Zdalo sa mu to zvláštne, ale povedal si, že všetko chce svoj čas.

Constantin bol na svoj vek vysoký. V škole sa venoval ľahkej atletike a asi vďaka nej sa nehrbil ako iní vyťahnutí rovesníci. Mal tmavé nepoddajné vlasy a zvláštne zelené oči. Také Nick ešte u nikoho nevidel. *Tieto oči asi zlomia veľa ženských srdc.* No zatiaľ to vyzeralo, že sa Constantin dievčatám buď vyhýba, alebo o ne nejaví záujem.

Nick v jeho veku už prišiel o panictvo. Ich talianskej kuchárke Rosario sa zapáčil nepokojný mladík. Možno jej temperamentom pripomenul mužov z ďalekej vlasti. Bola k nemu láskavá a on ju mal rád. Keď na ich románik prišla jeho matka Clarisa, okamžite ju prepustila a postarala sa o deportáciu „nepohodlnej osoby“ späť do vlasti. Odvtedy Nick nenašiel dievča ani ženu, na ktorej by mu záležalo aspoň tak ako na Rosario.

Prešiel k ďalšej fotke – Constantin s matkou. *Áno, majú sa radi.* Pichlo ho pri srdci. Niečo také k matke on nepocíti nikdy. Trochu mu aj závidel. *Aké by to bolo, keby Clarisa... no nič. Nikto si nevyberie.*

Chytil do ruky ďalšiu fotografiu. Constantin navonok pôsobil sympaticky a krehko. *Niečo ho trápi. A jeho mama o ničom nevie. Každý máme svoje malétajomstvá, však? Aké je to tvoje, kamarát?*

Takmer na každej fotke Constantin vyzeral ustarostene či zamyslene. Podľa toho, čo o ňom v spise čítal, nemal v škole nepriateľov ani žiadne konflikty so spolužiakmi či učiteľmi. Vybudoval si v triede slušnú pozíciu. Nebol utiahnutý, slabý a zrejme ani bezbranný, hoci tak pôsobil.

Sústredil sa na tvár prítazlivej usmievavej štyridsiatničky. *Asi miluje voľnosť a slobodu, preto sa nikdy nevydala. Nemá ani stáleho partnera, takže žiaden problém. Ešte spracovať otca a je to,* pomyslel si Nick a zaklapol tvrdé dosky spisu.

Čoskoro dostala Constantinova matka Marisa ponuku z prestížnej reklamnej agentúry, v ktorej bol tichým spoločníkom aj Erik Lindros. Agentúra vlastnila niekoľko menších domov v blízkom okolí, ktoré prenajímala. Jeden z nich po Nickovej obhliadke ponúkli aj Marise. A aby jej pomohli s aklimatizáciou, všetky papierovačky spojené so zápisom jej syna do školy vybavili za ňu.

Na strednej si Constantin našiel kamarátov, vyhral niekoľko bežeckých súťaží a v škole sa mu darilo. Problémy mu robila len angličtina, no keď mu Nick dohodol doučovanie so svojou spolužiačkou, učenie mu prestalo pripadať nudné a zbytočné. Najmä keď spolu objavovali nielen záhady gramatiky, ale aj pôžitky medziľudských „stykov“.

Avšak šarmantná štvrtáčka nebola jeho prvou láskou. Tou sa stala Miriam – prostitútka zo *Strelenej mačičky*, s ktorou ho zoznámil Nick.

MIRIAM

Strelenú mačičku – dom ľahkých mravov a ťažkých hriechov – navštevoval pravidelne, rád, ale hlavne tajne, nenapraviteľný zhýralec – Nicolas Lindros. Predstavil sa falošným menom, užil si a vždy zaplatil viac, než musel. Miriam sa mu na prvý pohľad zapáčila, čoskoro sa stal jej stálym zákazníkom. Vzrušovala ho a dobre to vedela, čo ho dokázalo rozohniť ešte viac.

Bavilo ho hrať sa s ňou na „zvedeného mladíka a chlipnú zvodkyňu z minulých storočí“, keď bolo hriešne a zakázané takmer všetko, no zároveň to bolo sladko vzrušujúce.

„Á, mladý pán si na mňa urobil čas. Nebude sa váš otecko hnevať, keď kvôli mne prídete do klubu gentlemanov neskoro? Nemali by ste byť ešte na večernej omši?“

„Mal, ale celý čas som myslel iba na vás. Musel som odísť, aby dámy nezbadali moju ‚veľkú

indispozíciu'. Takmer došlo k tragédii.“

„K čomu?“

„Hrozilo, že o vás budem musieť rozprávať pri spovedi. Za to, čo spolu robíme, by ma potrestali.“

„A čo spolu robíme? Ved' sme obaja oblečení. Vári sa takto dá zhrešiť?“

„Možno keď vás neuvidím nahú, iba ucítim, nebude to hriech. Čo poviete?“

„Pravda, mladý pán. Tak zavrite oči a nepozerajte sa. Ja si vás vyzlečiem sama. Žiadna nahota neurazí váš jemný zrak a vaša nevinnosť bude zachovaná pre panenské oči budúcej nevesty. Ó, čo je toto? Nebolí? Myslím, že ak to vyberiem, budete sa cítiť oveľa, oveľa lepšie.“

Svoje fantázie obmieňali a len veľmi zriedka ich vynechávali. Nick si uvedomoval, že žiadna iná žena by sa s ním takto nehrala. Zrelé ženy by sa na chvíľu možno zabavili, ale čoskoro by si na hranie našli iného zajačika. A rovesníckam by bol na smiech. Tie nemali fantáziu. Radšej išli rovno na „vec“ v mylnom domnení, že si ho k sebe ľahko dostupným sexom pripútajú. Strácali nevinnosť príliš rýchlo a ľahko. Nevážili si ju. A bola to práve nevinnosť, ktorá sa Nickovi páčila a ktorú vyhľadával. Netúžil ani tak po fyzickej neskúsenosti, po panenstve, ako po vnútornej čistote. Za tú sa jeho rovesníci hanbili, brali ju ako slabosť. Jednoducho sa nenasila.

A zrazu ju objavil tam, kde to vôbec nečakal. U šľapky. Mala jej oveľa viac než zástupy mladých pubertiačok, čo sa pred ním úmyselne predvádzali v kratučkých minisukniach s vychudnutými stehnami a rafinovaným spodným prádlom. Nicolas im s chuťou dával, čo chceli, trestal ich za všetko, o čo ich pripravoval. Ukazoval im, že ich cesta k srdcu muža nie je správna, a za všetko, čo sa im stalo, si môžu samy. Ved' to chceli. Zažil s nimi sex, sex... veľa sexu, ale nikdy sa s nimi nemiloval. Rýchlo ho omrzeli. Ich prebudenie sa často končilo plačom, no Nickovi to bolo jedno.

„Zlato, pod' do postele! Chcem ťa.“

„Ale... nemôžeme sa občas len rozprávať? Vieš... napríklad o hudbe.“

„Hmm, môžem ti ho vraziť dnu aj na klavíri, ak máš chuť.“

„Miluješ ma?“

„Čože? Nie! Bol som opitý.“

„Ale včera si povedal, že si nikdy žiadne dievča nemiloval tak ako mňa.“

„Pravda. Ešte som žiadnu nepomrdal do riti ako teba. Dúfam, že si si užila rovnako ako ja. Môžeme si to niekedy zopakovať, ak si na teba spomeniem?“

S cynickým úškrnom pozoroval meniaci sa výraz dievčiny z neistého na *konečne viem, s kým som sa vyspala*. Keď s nimi skončil, boli ešte dlho v šoku, ale niektoré sa predsa len rozhodli hľadať chlapca, ktorému na nich záleží.

Miriam bola iná, už nemala ilúzie o živote. Pripravil ju o ne najskôr nevlastný otec, neskôr pasák a zákazníci za nimi tiež v ničom nezaostávali. Príchod do *Strelenej mačičky* považovala za šťastie. Našla si tu druhú, omnoho lepšiu rodinu, než bola jej skutočná. Žila, ako ju učili od malička. Ani Nick nevedel, ako by jej pomohol. Oženiť sa s ňou neprichádzalo do úvahy, i keď sa pri predstave, ako by tým našťval rodičov, chvíľu blažene usmieval. Nebola by s ním však šťastná. Delilo ich priveľa vecí a spájala jediná. Nesúdil ju, pomáhal jej a úprimne si želal, aby raz bola šťastná.

Keď mal Constantin sedemnásť, bol už Nicolas pevne zakotvený v panteóne jeho priateľov. Vlastne stál na samom vrchole. Spájali ich odlišnosti, ktoré im pripadali na tom druhom úžasné, hoci na sebe si ich nevedeli predstaviť.

Nicolas sa tak často snažil dostať priateľa do spoločnosti, až to hraničilo s posadnutosťou. Ťahal ho na diskotéky, párty, rodinné oslavy... Tanec, pivo a dievčatá bola totiž Nickova predstava správnej stredoškolskej aktivity.

No Constantinovi sa do pitiek a zábavy nechcelo tak často, ako si Nicolas predstavoval. Pre Nicka to bola záhada. Nikdy predtým sa mu nestalo, aby sa niekto vyhovárал, že nemôže prísť, namiesto toho, aby ho prosil, nech ho na večierok dostane. Raz to bola únava, inokedy šport, učenie, jeho mama či bolesti žalúdka. Z lekárskej správy, čo mu pán Vigo obstaral, jasne vyplývalo, že Constantin nebol nikdy chorý. Aj to bolo Nicolasovi viac než podozrivé. Okrem zlomenej ruky prešiel jeho priateľ len povinnými očkovaniami, inak mu nebolo nikdy nič. Ani len chrípku nemal! Občas sa vyhovárал na bolesti chrbta či žalúdka, ale Nick ho rýchlo prekukol. *Jasné, takéto bolesti sa nedajú dokázať ani vyvrátiť. Sú ideálne na popieranie priam neprirodzeného zdravia.*

Constantin často bezdôvodne (aspoň podľa Nicolasa) odchádzal domov alebo z domu ani neodišiel. Nick sa rozhodol, že je načase nájsť mu dievča.

Čo nedokážem ja, hádam zvládne poriadna ženská. Ved' počkaj! Frajerka sa určite nenechá odbit a dostane ťa medzi ľudí. Ale ako to urobiť, keď ho doteraz žiadna šuška na škole nezbalila a sám nehne zadkom? vrátilo mu v hlave. Teplý nie je, to by si Alan všimol už dávno. Slintá po ňom, akoby ho chcel zožrať, a nie pretiahnuť. Platonická láska je zákerná sviňa.

Nick si povedal, že Constantin potrebuje iba prebudiť. Potom konečne pochopí, o čo prichádza, a začne žiť ako on.

Zamyslel sa, ktoré dievča by pre jeho najlepšieho kamaráta prichádzalo do úvahy pri prebúdzaní jeho mužnosti a uvádzaní do dospelosti. Postupne vyradil pre tie či iné dôvody jednu kandidátku za druhou. Jedna bola málo sexi, ďalej sa nezastavili ústa alebo bola príliš tučná, príliš chudá, prelietavá, bezcitná, mrcha, hlúpa, či dokonca totálne vymetená... Zvlášť. Keď sa s niektorou z nich rozhodol vyspať on, nevadilo mu nič. Uvedomil si, že žiadnej nemôže vysvetliť, čo od nej očakáva.

Toľko premýšľal, dumal a špekuloval, až mu jedného rána v mozgu cvaklo a dostal diabolský nápad. *Miriam! Ona to zvládne dokonale. Až sa mu pri tejpredstave rozbúchalo srdce. Teraz už len vymyslieť ako.* Baval sa ako malé dieťa. Plány – to bolo jeho. *Teš sa, chlape, bude to úžasné!*

Večer zabehol do *Strelenej mačičky*, počkal, kým sa Miriam uvoľní, a objednal si „masáž celého tela“.

Keď vchádzal do jej izby, už ho čakala, pripravená na zvyčajnú hru mačky s myšou.

„Och, mladý pán! Ráďte vstúpiť do môjho skromného príbytku.“

„Ahoj, dnes som sa neprišiel hrať,“ zahriakol ju hneď v úvode. „Chcem sa len o niečom porozprávať. Bude to naše malé veľké tajomstvo,“ klepol jej prstom po špičke nosa a pobozkal na líce. Potom sa posadil na posteľ, chytil ju za ruku a pritiahol k sebe, aby jej vysvetlil, čo od nej čaká.

Miriam bola spočiatku prekvapená, ale postupne sa jej nápad zapáčil.

Mala sa s Constantinom zoznámiť, zahrať nesmelú študentku a zviest' ho. Hry na zvädzanie poznala, ved' Nick bol nápaditý učiteľ a náročný skúšajúci. Vzrušovalo ju, že si môže aspoň na chvíľu vyskúšať život niekoho iného. Odložiť prítomnosť a ponoriť sa do úplne odlišného sveta – aké by to bolo, keby... keby žila ako obyčajné dievča.

„Tu sú jeho fotky. Snaž sa trochu vžiť do svojej roly, prenikni k nemu. Je ako boxerský mech, všetko sa od neho odráža,“ vložil jej do lona bielu obálku a prstom pohladil jemné svetlé chlčky. Naklonil sa k bozku, pritlačil si ju na pery a dravo vnikol do jej úst. Ovládla ju vášeň, túžobne vzdychla.

Vzhladol: „Ale pozor! Nieže sa do teba zamiluje, rozumieš?!“ upozornil ju dôrazne a odtiahol sa.

Miriam si sklamané uvedomila, že Nicolasovi dnes naozaj nejde o vášeň. Jeho myseľ pohltila úplne iná posadnutosť. „Párkrát sa stretnete. Ak ho ani po treťom či štvrtom pokuse nedostaneš, zmizneš a nikdy viac sa neuvidíte. Pokiaľ pôjde všetko podľa plánu, ukončíš to peknou rozlúčkou kvôli stáži v zahraničí. Mimoriadne výhodné ponuky sa predsa neodmietajú. Žiaden stres, plač ani scény, okej?“

„Budem excelentná,“ ubezpečila ho horlivo.

„V to dúfam. Kto by tebe odolal?!“ chytil ju nežne za bradu a pobozkal na úsmev. „Pomôžem ti, ako budem môcť, ale buď opatrná! Keby niečo, nepoznáme sa.“

Po jeho odchode si Miriam ešte dlho prezerala Constantinove fotky a snažila sa predstaviť si, aký je, aký má hlas či chôdzu. Čakala ju výzva s veľkým V. Nick jej sľúbil vysokú sumu, a hoci by to pre neho urobila aj zadarmo, peniaze neodmietla.

Nick zabehol pozdraviť aj madam a odišiel s pocitom dobre vykonanej práce. Herci sú pripravení, kulisy stoja, predstavenie sa môže začať.

Keďže Miriam pracovala podvečer a v noci, voľno mala iba cez deň. Počas choroby či menštruácie nepracovala, takže voľných nocí v mesiaci nebolo veľa.

Nick určil ich stretnutie na popoludnie s tým, že večer by mohli ísť na diskotéku a stráviť spolu čo najviac času. V práci oznámila, že voľačo chytila od klienta, avšak nič vážne. Nick jej zohnal potvrdenie od lekára a lieky, ktoré mala naoko užívať.

Na druhý deň stretla Constantina a prvýkrát v živote sa zamilovala.

Bolo to ako blesk z jasného neba. Tak dlho si prezerala jeho fotky, až mala pocit, že jeho tvár pozná lepšie než tú svoju. Uvidela ho, ako si v tichu knižnice prezerá regál plný kníh, po jednej ich otvára, číta, hladí rukou a prevracia stránky. Zrazu zatúžila stať sa jednou z nich. Získať si aspoň na chvíľu jeho pozornosť, otvoriť sa mu. Chcela, aby ju hladil svojimi nádhernými, jemnými a pritom silnými prstami, aby ju na krku poštekľil jeho dych, aby si ju k sebe privinul a už nepustil.

A potom sa na ňu pozrel.

Skúmavo si ju prezeral, zarazený, prečo nič nehovorí a len tam tak stojí ako primrznutá. A ona sa zatiaľ nenávratne topila v jeho zelených očiach. Srdce v nej zamrelo, roztriasla sa. Pocítila slabosť, ale nemala si kam sadnúť. Padala. Snažila sa zachytiť poličky, no ruka jej sklzla po jej hladkom povrchu. V tej chvíli Constantin pustil knihu a včas ju podoprel. Pomohol jej dôjsť až ku kreslu, do ktorého ju usadil.

„Je ti zle? Mám niekoho zavolať na pomoc?“

Ešte aj hlas má nádherný. Zamatový. Pohľadza dušu a objíma. Ešte, ešte! Nech niečo povie, nech hovorí ďalej! pomyslela si.

„Nie, nie, budem v poriadku. Ja len... asi som mala ráno niečo zjesť.“

„No, to si určite mala, ale ľahká pomoc. Hneď vedľa knižnice je bistro. Určite tam majú niečo na zahryznutie. Čo tak kávu... s niečím?“

„Áno, dobre, to by som mohla.“

V bistre jej kúpil kávu a štyri šišky hojne posypané cukrom, o ktoré sa spolu podelili. Celý čas sa na neho usmievala a ani poriadne nevnímala, o čom sa vlastne rozprávajú. Neskôr nad tým premýšľala. Pamätala si jeho gestá, spôsob, akým sa pohyboval, výraz tváre, ale jeho slová k nej prenikali len ťažko. Bola omámená. Len dúfala, že nevyznela hlúpo, lebo aj on sa usmieval. Bol ako

vychádzajúce slnko v jej doteraz sychravom živote. Zjavil sa náhle a nečakane, nemohla sa ho nabažiť.

„Kde bývaš? Nemal by som ťa odviesť domov? Pre istotu.“

Až teraz si spomenula na Nicka. Celý čas na neho ani nepomyslela. Úloha zvodkyne jej vyšumela z mysle – odrazu sa pred ňu postavila a strelila jej facku. Uhla zrakom, zradná červeň sa jej vliala do líc. „Nie, budem v poriadku. Ale možno by sme sa mohli stretnúť večer. Chceli sme ísť s kamarátkou niekam von. Zatancovať si, zabaviť sa. Vieš, nie som v meste dlho a ešte som nikde nebola. Ak by si vedel o nejakom dobrom podniku...“

Urobila to! Klamala.

„Super! Vidíme sa večer. Aspoň sa uistím, že si v poriadku. Kde ťa vyzdvihnem?“

„Čo tak tu v bistre? Dokážem ho nájsť. S kamarátkou sa stretnem o pol ôsmej. Vezmem ju sem a dáme si tieto fantastické šišky. Ak chceš, vezmi so sebou aj kamaráta, aby jej nebolo ľúto, že nemá s kým tancovať,“ dostala zo seba nacvičenú vetu. Klamstvo sa jej nepáčilo, ale na druhej strane túžila Constantina opäť vidieť.

„Fajn, o ôsmej.“

„To ešte budem jesť tie šišky.“

„Nevadí. Môžem sa pri tom na teba pozerat’.“

Miriam bola v rozpakoch. Podľa Nicka sa k ženám Constantin správal síce zdvorilo, ale zároveň nesmelo, držal si od nich odstup. Nevyhýbal sa im, ale ani na ich snahu nereagoval. Bol kamarátsky, ale len v presných medziach tohto slova. Žiadna nemohla tvrdiť, že po nej ide.

K nej sa správal inak a určite to nebola jej zásluha, či áno? Potrebovala si trochu vydýchnuť a premyslieť ďalšie kroky. Chcela čo najrýchlejšie odísť, ale nedokázala sa s ním rozlúčiť.

Čo ak ho už neuvidím? Čo ak si všetko rozmyslí a nepríde? premkol ju strach.

„Už musím. Meškám na hodinu, ale večer prídem. Tešilo ma,“ šibalsky sa pousmial, zamával jej na rozlúčku a bol preč.

Miriam sa rozhodla poprechádzať sa a popremýšľať o situácii, v ktorej sa ocitla. Mala jednoduchú úlohu a zrazu toto! Čo to má znamenať? Ako len mohla takto stratiť pojem o realite? Nie, nie! Musí do bodky uskutočniť, na čom sa s Nickom dohodli. Rozum jej radil držať sa plánu, ale srdce kričalo niečo iné. Túžila opäť sa s Constantinom stretnúť, no zároveň sa toho bála. Čo má robiť? Celou cestou do *Strelenej mačičky* a aj neskôr, keď ležala na posteli a dívala sa do stropu, premýšľala. Nebolo východiska. Zavolala Nickovi.

„No konečne, že si sa ozvala! Čo ti tak dlho trvalo? Videla si ho? Hovorila si s ním?“

„Prepáč, skôr som nemohla. Len teraz som prišla domov a z ulice som volať nechcela.“

„Dobre, dobre. Čo bolo? Vrav!“

„Stretli sme sa v knižnici, ako si chcel. Potom ma pozval do kaviarne a dohodli sme si schôdzku. Na večer. Má priviesť aj kamaráta, predpokladám, že vezme teba.“

„Si úžasná! Vedel som, že ti môžem veriť. Zavolám mu a zistím, aké má na večer plány. Nezapadni si obliecť tie šaty, čo som ti minule kúpil. Modrá ti pristane najviac. Tak večer!“

„Iste. Večer.“

Miriam sedela v bistre, uchlipkávala si z kapučína a dojedala už tretiu šišku. Nervózne pokyvkávala

nohou do rytmu akejsi skladby a už snád' po stý raz zablúdila očami ku dverám. Odrazu sa rozleteli a dnu sa hlučne vovalil Nick s Constantinom v tesnom závесе. Obaja v dobrej nálade.

„Ach!“ strhla sa.

Nick mal rifle a čiernu košeľu od Armaniho, mierne rozopnutú, aby ukázal retiazku s príveskom v tvare keltského kríža. Kožené topánky ladili s opaskom. Na prvý pohľad pôsobil ako mladý bohatý švihák, ktorý vie, ako zapôsobiť na dievča, a Constantin za ním v ničom nezaostával. Džínsy a modrú košeľu dopĺňali topánky a opasok v kovbojskom štýle, cez plecيا mal prehodený plášť. Prít'azlivosť mu však dodávali najmä jeho rozosmiate, magicky zelené oči. Jeho modrá košeľa hrala rovnakým odtieňom ako Miriamine šaty. *Aká náhoda!* žasla, keď si to všimla. *Alebo znamenie?*

Constantin zamieril k jej stolu a už z diaľky sa usmieval: „Ahoj. Prišla si. Kde je kamarátka?“

„Na poslednú chvíľu to zrušila. Nemala som ti to dať ako vedieť, tak som prišla sama. Dúfam, že to nevedí,“ vysvetľovala naučené.

„Vôbec nie. Jej škoda, mohla sa zabaviť. Ak ti neprekáža, že namiesto jedného budeš mať dvoch ochrancov, môžeme vyraziť. Á, som ja ale nevychovaný, toto je Nicolas. Nicolas, predstavujem ti Miriam, dievča z knižnice.“

Obaja si potriasli rukami, akoby sa práve zoznámili. Nicolas jej dlaň stisol pevnejšie, aby ju povzbudil.

„Som očarený. V tých šatách vyzeráš úžasne. No povedz, Con, nemám pravdu?“

„Ospravedlňujem sa za kamaráta, niekedy mu drzosť zatemňuje aj posledné zvyšky rozumu, ale má pravdu. Naozaj ti veľmi pristanú,“ polichotil jej aj Constantin.

„Ďakujem,“ neisto zareagovala na kompliment a začervenala sa ako panna na prvom rande. Nevedela, čo iné by mala povedať. Muži jej doteraz hovorili len to, aká je dobrá v posteli, aké je jej oblečenie rajcovné, vzrušujúce a sexi, akí sú z nej nadržaní. Na lichôtky nebola zvyknutá.

„Pod'me už, noc je mladá, strácame čas! Ukážeme ti mesto, trochu sa povozíme. No a potom pretancujeme celú noc. Dvíhajte kotvy!“ zavelil Nicolas.

Vozili sa v Nickovom bavoráku, vymietli zopár barov, diskoték a zábavných podnikov, tancovali, pili, bavili sa. Constantin sa o Miriam staral a dával na ňu pozor. Nick ich nechával viac-menej na pokoji, za čo mu bol Constantin vd'ačný. Väčšinou, keď niekam spolu išli, hrával sa skôr na dohadzovača alebo sa pred ním predvádzal s nejakou vychytenou slečnou, na meno ktorej si ráno ani nespomenul. Ani tentoraz nesklamal. V klube *Alfa* splašil peknú rusovlásku a Constantin ich naposledy videl, ako ju s víťazným gestom ťahá do taxíka.

Zostal s Miriam sám.

„Nechceš sa prejsť? Treští mi v hlave. Prevetráme sa.“

Súhlasila.

Prechádzali sa a rozprávali až do rána. Držali sa za ruky, občas ju objal okolo pliec, a keď jej bola zima, požičal jej svoj plášť. Pripadala si ako v nebi. Nakoniec, keď sa mali rozísť, pobožkal ju na pery. Bol to tichý letný bozk, na ktorý sa dlho odhodlával. Nevedel, ako ho prijme, či sa nenahnevá.

Nenahnevala sa, bozk ju skôr prekvapil. Hoci sa pripravovala, ako ho zvedie, celý večer mala pocit, akoby všetko prebiehalo prirodzene, samo od seba. Všetko bolo ako v rozprávke. Ibaže Popoluška neodišla z plesu domov, ale do nevestinca. Keby ju tam našiel jej milovaný princ, nemohla by vyskočiť na jeho bieleho koňa. Prepadla by sa od hanby! Nie, ona nie je Popoluška. Tá mala na rozdiel od nej aspoň nejakú šancu.

O dva dni sa prvýkrát milovali. Dychtivo, vášnivo, až príliš rýchlo. Neskôr si už objatia a bozky vychutnávali a ich romantický vzťah by trval dlhšie, keby sa o všetkom nedozvedel Nicolas. Keď zistil, že ho Miriam oklamala, veľmi sa nahneval.

„Mala si ho len dostať do postele a nechať tak! Ty krava, čomu z toho, na čom sme sa dohodli, si nerozumela?!“ vrieskal „Nemohla si si užiť a vypadnúť?!“ Jeho pohľad bol plný nenávisti a zlosti. „Čo si myslíš, že si, ty suka špinavá?!“

Hodil ju na posteľ a priláhol. Ťažkým telom ju pritlačil o matrac, až sa nemohla brániť, a schmatol ju pod krkom. „Bol som na teba zlý? Ublížil som ti niekedy?“ opýtal sa chladným pokojným hlasom, ktorý nemal nič spoločné s tým, čo videla v jeho očiach. Dostala strach. Zúfalo pokrútila hlavou. „Tak prečo si to urobila?!“ Prudko ju odsotil a obrátil sa chrbtom k nej. Sedel síce vedľa nej, no už sa na ňu nechcel ani len pozrieť.

„Ak sa do teba zamiloval, zabijem ťa! Nedovolím, aby mu dáka šľapka z ulice zlomila srdce. Prečo si mi klamala, že to nevyšlo? Že ste sa rozišli? To ti nenapadlo, že sa pravdu dozviem? Čo si si, dočerta, myslela? Že mi nič nepovie? Vrav!“ vykrikol.

„Nechcela som,“ vzlykla. „Nechcela som, aby sa to skončilo.“

„Prosím? Chceš mi povedať, že si to neurobila preto, aby si sa mi pomstila? Že si sa... zamilovala? Hahaha! Tomu mám uveriť?“

„Áno,“ priznala trpkú pravdu jemu aj sebe.

Zatvoril oči, aby pred ňou uzamkol svoje pocity. Obaja stíchli, sedeli a čakali.

Ticho pretrhol Nick: „Takže je to moja vina. Zahrával som sa a takto to dopadlo.“ *Prečo mi táto možnosť ani nenapadla? Neuveriteľné! Aj skúsenej kurve sa môže pomútiť rozum. To si musím zapamätať.* „Čo ďalej?“

„Neviem. Nedokážem sa s ním rozísť. Nežiadaj to odo mňa! Počkaj aspoň chvíľu.“

„Ty si myslíš, že po tom všetkom ti ešte dovolím stretnúť sa s ním? Hlupaňa! Rozídeš sa s ním po telefóne! Okamžite! Chcem počuť všetko, čo povieš. A buď presvedčivá, ak ti záleží, aby sa o tvojom romániku so šestnásťročným deckom nedozvedela madam! Inak skončíš na ulici, odkiaľ ťa vytiahla. Rozumela si?“

„Ale...“

„Žiadne ale! Si úplne mimo. Chceš ho zničiť, lebo si na chvíľu spoznala, aké to je niekoho milovať? A potom čo? On dospeje. Plánuješ sa hrať na počestnú paničku? Porodiť mu deti? Kraviny! Pochop, že mu na tebe záleží len preto, lebo nevie, kto si. Nemá ani šajnu, čo robíš, aká si v skutočnosti. Vôbec ťa nepozná. Keby vedel pravdu, ani by si ťa nevšimol. Čo si myslíš, že dievčatá v škole ho nechceli? Všetko vyšlo len pre tvoje klamstvá. Keby sa dozvedel, kde bývaš... Možno anonym?“

„Nie! To neurobíš! Všetko by vyšlo najavo! Aj kto ma na to nahovoril!“ vykrikla v poslednom zúfalom pokuse vzdorovať mu.

„Neuverí. Tebe už neuverí ani nos medzi očami, nieto ešte, že dákej štetke platím, keď sa okolo mňa točí toľko dievčat. A zadarmo!“

Nakoniec už nedokázala odporovať. Prijala trpkú pravdu, jeho názor aj jeho radu. Až príliš často počúvala, čo má robiť, čo musí. Poslúchala, aby prežila. A tak rezignovala a urobila, čo od nej žiadal.

Celý čas, čo sa s Constantinom lúčila, sedel vedľa nej a sledoval ju. Videl jej poníženie, hanbu a potupu. Hlbšie už klesnúť nemohla. Zahodila všetko, čomu verila. Keď skončila, cítila sa, akoby zostarla o dvadsať rokov. Bolo jej nanič. Ako vo sne vnímala, že si Nicolas strká do vrecka jej

mobil, prehľadáva izbu, aby našiel všetko, čo jej dal, a berie jej každú pamiatku na Constantina. Na stolík položil sľúbené peniaze a odišiel.

„Viac ma nečakaj,“ začula odo dverí.

Ráno ju našla susedka. Na posteli, po ktorej boli porozhadzované peniaze ako jesenné listy v prázdnom parku, ležalo už len jej bezduché telo. Tvár mala pokojnú, akoby spala a čakala, kým ju príde niekto prebudiť. Ale namiesto *Princa* prišla *Smrť*.

Madam všetko urovnala. Dievča s podrezanými žilami – jasná samovražda. Ani článok v novinách netreba. Jej pravé meno už dávno nikoho nezaujímalo.

„AKO SOM OBJAVOVAL HRANICE PUTOVANIA.“

Vždy, keď som sa zadíval na oblohu, cítil som, že ma tam niečo čaká. Trpezlivo, nedočkavo, túžobne – iba mňa. Môj súkromný ostrov pokladov. Bol som prvý a jediný, kto ho mohol skúmať, a popritom som zároveň skúmal sám seba.

Nepamätám sa, kedy som začal putovať, viem len, že kým spím, moja myseľ si lieta svetom. V tomto stave pre mňa neexistujú prekážky. Prejdem cez akýkoľvek materiál, ponorím sa do najtemnejších hĺbín oceánu, poobzerám si pyramídy zvonka i zvnútra, pokochám sa výhľadom z Mount Everestu a to všetko za pár sekúnd. Ak som už na určitom mieste bol, stačí mi len predstaviť si ho a v okamihu som tam. Cestu si ani neuvedomím.

Spočiatku som mal len jednoduché nároky – výlety do okolia, plávanie s delfinmi, sledovanie neprístupných filmov, na ktoré ma mama nepustila. Nezlepšilo sa to ani s príchodom puberty. No čo už, zabite ma! Ale kto by odolal takému pokušeniu? Aj mních by zízal, keby mal istotu, že ho nik nevidí.

Ako som dospieval a získaval skúsenosti, začala rásť aj moja zvedavosť. Kde sú hranice môjho putovania? Na čo môžem svoje schopnosti využiť? Čo sa deje s telom, kým som preč? Čo sa s ním stane, ak sa ho niekto pokúsi prebudiť, zatiaľ čo JA budem poletovať medzi hviezdami?

Zistil som, že duši počas putovania nevadí prakticky nič, čo by inak moje telo zabilo. Nabral som odvahu a začal putovať každú noc, nie iba občas ako kedysi, keď som sa po predchádzajúcej úvahe a starostlivom plánovaní rozhodoval, kam pôjdem.

Vesmír sa mi stal druhým domovom, súkromným ihriskom, posadnutosťou, nutkaním. A drogou. Kvôli nemu som si komplikoval spoločenský život, zabúdal na dohodnuté stretnutia, rušil schôdzky, odchádzal z večierkov. Ani Superman by nestíhal všetko, čo sa na mňa občas navalilo, a pritom som túžil len po troche súkromia.

Začal som sa vzdävať realite a vôbec som si to neuvedomoval – čo sa dalo čakať.

Na strednej som sa držal viac-menej našej sústavy. Okrem pozemských krás som prebádal Mesiac, ostatné planéty, pár meteoritov, iných mesiacov, kométy a nakoniec, po dlhom váhaní a odhodlávani, som sa rozhodol pre Slnko. Prelet Slnkom sa nedá opísať. Všetky slová, ktoré mi napadajú, sú len slabým odvarom skutočnosti. Sú mdlé a nevýrazné a dookola opakovať superlatívy tiež nie je ono. Prelet treba jednoducho zažiť – čistá extáza. Takmer som sa od slasti rozložil. Nie, ani to nie je výstižné, ale aspoň sa to blíži k pocitom, ktoré som prežíval. Jednoducho som zabúdal na čas a vracal sa domov neskoro. Väčšinu svojho voľného času som trávil mimo Zeme.

Ale po rozchode s Miriam som sa nedokázal od Zeme vôbec odtrhnúť. Dlho som sa pokúšal nájsť ju. Lietal som po meste, pátral na známych miestach... hľadal som ju. Ale dala mi falošnú adresu a v škole o nej nič nevedeli. Ničomu som nerozumel. *Prečo by mi klamala? O čo jej išlo? Čo by z toho mala?* Nedokázal som si to vysvetliť.

Nick mi s hľadaním pomáhal, ale keďže nikam nevedlo, rýchlo sa vzdal. „Počúvaj, Constantin, vraví sa, že klin sa klinom vybíja. Keď ju nemôžeme nájsť, tak asi nechce byť nájdená. Nie je to tvoja vina, sama sa tak rozhodla. Nájdi si iné dievča a nabudúce si o ňom zisti viac. Si dôverčivý až hrôza. Taká pipka ťa využije, ani okom nemihne, a zajtra si nájde iného.“

„Bola iná. V tom telefóne akoby to nebola ani ona. Hlas bol jej, ale... je mi nanič. Ani ma nepustila k slovu, len vravela a vravela... Pochopil som, čo chce povedať, ale...“

„Pozri, nie si prvý ani posledný, kto dostal kopačky. Vitaj v klube! Prvá je dôležitá, nepopieram. Už nikdy na ňu nezabudneš, ale v mori pláva veľa rýb. Pod', dáke si ulovíme!“

Hoci mal pravdu, ešte niekoľko nocí som bezútešne putoval mestom. Musel som si priznať, že tentoraz mi nepomôžu ani moje schopnosti.

Vyrážal som s Nickom von, lebo jedine tak som mal istú šancu, že ju niekde stretnem. Možno s iným mužom, ale aj tak. Aj Nick bol spokojný, lebo si myslel, že som hľadanie zavesil na klince.

Keďže som menej putoval, dostával som sa do spoločnosti častejšie. Bolo jednoduché podľahnúť Nickovým radám a niekoho si nájsť, ale Miriam, ktorú som hľadal v iných dievčatách, v žiadnej nebola. Preto mi ani neprišlo zaťažko dať im po istom čase zbohom.

A potom prišiel šok, ktorý obrátil moje cesty o stoosemdesiat stupňov. Zmenil všetko, úplne všetko, čo som dovtedy robil, a vystrelil ma ďalej, než som kedy chcel zájsť. Mamina smrť pri tragickej autonehode ma zasiahla natoľko, že som sa o dianie na Zemi prestal zaujímať. Vracala sa domov neskoro v noci, už bola takmer na dohľad... a vtedy to do nej v plnej rýchlosti napálil akýsi neskúsený debil.

„Nedal jej prednosť,“ povedali policajti, keď mi to prišli oznámiť. Bol som úplne mimo. Ako málo stačí, aby sa človeku otočil život naruby – jedna jediná sekunda, dva metre asfaltu, mihnutie viečkom – a je koniec. Šlus!

Vykašľal som sa na dievčatá, na kamarátov, školu, aj Nicka a ďaleko som prekročil hranice dosahu nášho Slnka.

Možno ma pochytili samovražedné tendencie – kto by sa mi aj čudoval? Alebo som zatúžil zmiznúť? Bolo by príjemné môcť zutekať od problémov, od smrti. Aj od života. Pohľad na ľudí mi pripomínal, čo som stratil. Nechcel som nikoho vidieť, nechcel som sa s nikým rozprávať, nechcel som sa tváriť, že to zvládam, a žiť, akoby sa nič nestalo. Ale stalo sa. Stalo!

Je ironické, že práve v tomto období som objavil asi najviac možností, ktoré mi cestovanie vesmírom umožňovalo.

Naučil som sa *skákať*. Stačilo, aby som sa v diaľke zahľadel na určitý bod a v priebehu stotiny sekundy som sa tam ocitol. Veľmi mi to uľahčovalo cestu a mohol som sa dostať na miesta, kam by som inak nestihol dôjsť.

Zistil som, že mám akýsi *radar*, a hoci Zem nevidím, viem, ktorým smerom sa nachádza, takže sa nestatím. Práve tohto som sa bál najviac, preto som dlho nedokázal putovať príliš ďaleko. Mal som strach, že zablúdím a nevrátim sa do tela. Našťastie, mám aj cit pre čas, *vnútorné hodiny*, ktoré ma upozorňujú, kedy je čas na návrat. Inak by som vo vesmíre trávil nielen noci, ale aj celé dni, a to by

nezostalo bez následkov.

Objavil som, že čiernou dierou nikdy žiadna hmota neprejde bez deformácií, a teda aj ujmy na životoch vesmírnych cestovateľov. Ale duši, tej sa nestane nič. Len sa dostane niekam úplne inam, do iného vesmíru – príliš ďaleko. Možno nie ďaleko, ale skôr na iné poschodie.

V astrálnej forme rozumiem všetkým jazykom bez rozdielu. Viem, že ľudia, ktorých počúvam v rôznych častiach sveta, rozprávajú svojimi rodnými jazykmi, vnímam rozdielnosť cudzích zvukov, no zároveň chápem význam slov, ktoré hovoria.

Ako som sa stále viac a viac otáčal k vesmíru len preto, aby som ignoroval realitu a zabúdal na svoj smútok, cítil som, že sa začínam strácať. V kútiku duše som vedel, že to takto nepôjde. Ak chcem ísť ďalej, musím nájsť rovnováhu medzi dvoma svetmi, v ktorých sa pohybujem. Inak to nejde, oba sú rovnakodôležité.

Niekedy v tomto období som nechtiac pocítil, čo sa deje s telom pri násilnom prebudení. Keď som preč, normálne odpočíva v hlbokom spánku. No ak ma ktosi budí trasením, fackami a štípancami, duša sa vytrhne odtiaľ, kde je, zrúti sa do tela a ja sa zobudím v poriadnom šoku. Je to „príjemné“ ako zásah elektrickým prúdom. Hnus!

Keď ma v mojom spánku objavil Nick prvýkrát, zľakol sa. Zdalo sa mu, že som mŕtvy. Stalo sa to vtedy, keď som sa mu istý čas vyhýbal a vôbec sa neozýval. Prestal som chodiť aj do školy. Rozhodol sa zistiť, čo je vo veci, a potajomky mi oknom vliezol do izby. Chcel ma zobudiť a porozprávať sa, ale na jeho pokusy o prebudenie som nereagoval, tak to skúsil inak a neprestal, kým nevidel zmenu.

Po surovom precitnutí som bol taký dezorientovaný, že som ani nevedel, kde som a ako sa volám. Bolo mi na zvracanie, triasol som sa a pred očami som mal ohnivé záblesky a kruhy. Drahý Nicky sedel na stoličke a vyvaľoval oči.

„Teda, ty máš ale tvrdý spánok! To nie je normálne. Musíš ísť k lekárovi! Možno je to záchvat alebo dáka porucha. Nemáš nočné mory, z ktorých sa nedá prebudiť?“

„Pozeráš priveľa hororov. Nič mi nie je,“ odvrkol som. Nebyť jeho zvedavosti, nemusel som sa cítiť tak mizerne. Ako po opici. Vstal som, ale po pár krokoch som si musel opäť ľahnúť. Točila sa mi hlava. *Žeby nízky tlak, alebo čo? Musím sa rýchlo spamätať, inak sa ho nezbavím.*

Dovtedy ma nikto zo spánku týmto spôsobom nevytrhol. Mama vedela, ako rád si pospím, preto ma nasilu nebudila. A teraz som nemal potuchy, čo sa so mnou deje a ako sa dať dohromady. Keby Nick odišiel, mohol som sa preskúmať, ale on nevyzeral na to, že by sa chystal na odchod.

„Prečo nedvíhaš telefón? Volal som ti snád' tisíckrát,“ nečakal, kým sa mi ul'aví, a prešiel rovno do útoku.

„Nepočul som ho.“

„Už je vybitý, somár! A nechodíš do školy.“

„Nechce sa mi, ‚herr oberst‘!“

„Myslím to vážne. Nemôžeš nechať školu. Čo budeš potom robiť?“

„Žeby to, čo ty? Teda nič?“ narážal som na fakt, že po strednej sa len ponevial, nič poriadne nerobil, o nič sa nezaujímal. Prežíval zo dňa na deň. Síce tvrdil, že si užíva, ale mne sa videlo, že sa skôr nudí a zabíja čas, ktorý musí nejako stráviť, kým prirodzene zostarne a zomrie.

„Ó, to je teda niečo! Náš poslušný a snaživý Constantin sa zmení na darmožráča a poval'ača prvej

triedy. Vykašle sa na školu a dá sa na kariéru bankového lupiča, aby mal z čoho financovať svoje perverznejšie koníčky. Koniec sveta sa fakt blíži!“ ironizoval Nick.

Rozosmial ma. *A som v riti! Ako mu mám teraz vynadať, že sa stará do mojej depky?*

„Potrebujem trochu času, aby som sa spamätal. Všetko ide dolu vodou. Už nemám nikoho. Nevie, čo robiť, najradšej by som niekam vypadol.“ *Vystrelil ku hviezdám a viac sa nevrátil.*

„Akože nemáš nikoho? Ako to môžeš povedať?! Máš predsa mňa, Alana a ďalších kamarátov! Si hlupák. Ani nevieš, aké máš šťastie. Vždy máš vedľa seba niekoho, komu na tebe záleží. Čo mám povedať ja? Vymenil by som oboch svojich sploditeľov za jednu tvoju mamu. Myslíš, že by si Marisa predstavovala tvoj život takto? Že by chcela, aby si všetko zahodil? Ved' tak príde navnivoč aj jej život.“

Kde sa to v ňom berie? Tol'ká výrečnosť! Doposiaľ som ho počul excelovať len pri balení dievčat, inak nie. Svojím výlevom ma vyviedol z miery. Žeby mal pravdu?

„Daj mi ešte chvíľu. Zájdem za mamou na cintorín, popremýšľam. Budem okej.“

„Dúfam. Inak si ma neželaj! Pako!“

Neviem, o čo Nickovi išlo. Odrazu sa rozhodol, ukázať mi správny smer alebo chcel rodičom dokázať, že ich syn to v živote niekam dotiahne? Možno to urobil zo zvedavosti, či z nudy, ktovie? V každom prípade, keď mi oznámil, že ho prijali na medicínu, skoro som spadol z nôh.

„Čo? Medina? To ako vážne? Ved' tam sa treba učiť!“ krútil som hlavou nad jeho rozhodnutím. „Odkiaľ si to vzal? Nikdy si medicínu nespomínal.“

„Pochybujes o mne?“

„Ale nie, kdeže! Dokonca si myslím, že by si bol dobrý. Rozumu máš dosť, ale neviem, či aj vôľu. Nebude to jednoduché. Tam ti už rodičia nepomôžu. A ak náhodou áno, potom choď, prosím ťa, radšej za patológa.“

„Čo sa bojíš?! Teba liečiť nebudem. Si až nechutne zdravý.“

„Ale mám ešte nejakých kamarátov a nerád by som o nich prišiel.“

Dlho som si pre tú medicínu z neho utáhoval. Nevedel som si predstaviť, ako sa pozerá deťom do zapáleného hrdla s fonendoskopom na krku. Napriek tomu, alebo možno práve preto, sa nevzdal. Z Nicka sa stal MUDr. Nicolas Lindros – chirurg.

Samozrejme, že na bohémsky život nezanevrel, ved' na medicíne neštudujú len šprti a suchári. Aj tam si našiel spriaznené duše, s ktorými po nociach študoval „praktickú anatómiu“.

Neúnavne ma presviedčal, aby som sa stal jeho spolubývajúcim, a keďže mi samému bolo doma smutno, povedal som si, že to s ním predsa len skúsim.

Bolo to bláznivé a hektické obdobie. Študoval som cestovný ruch, presťahoval sa k Nickovi, našiel som si priateľku a niekedy uprostred toho všetkého som zistil, že vo vesmíre nie sme sami.

BYTOSTI

Ešte počas štúdií dostal Constantin nápad, založiť si menšiu cestovnú agentúru so zameraním na poznávacie zájazdy okorenené trochu dobrodružstvom a športom. Vďaka putovaniu objavil zaujímavé a málo navštevované miesta, našiel vhodné ubytovanie aj služby. Všetko ostatné vybavoval mailami a telefonicky spolu so svojimi spoločníkmi – Nickom (zdravotné poradenstvo), Alanom (tlmočníctvo)

– vyštudoval španielčinu a ruštinu) a Kevinom (spravovanie internetovej stránky a ekonomika). Kanceláriu financoval z poisťky vyplatenej po matkinej smrti, ale ani spoločníci neprišli s prázdnyimi rukami.

Spočiatku sídlili v Nickovom byte, mali len jeden počítač a telefón, neskôr si prenajali kanceláriu na rušnejšej ulici. Postupne vypracovali stálu ponuku, ktorú Constantin obohacoval o rôzne výstrelky podľa toho, čo prišlo do módy – plávanie so žralokmi, jazda tankom v Rusku, vykopávky mamutích pozostatkov na Kamčatke, horská turistika v Rumunsku... Ich ponuka prilákala klientov s túžbou po dobrodružnej turistike. Práca Constantina bavila, a kým nenarazil na Bytosti, mal aj dostatok času na svoj vesmírny koníček.

Keď sa rozhodli prijať Kláru, vošiel do ich čisto mužského spolku nežný ženský element, ktorý príval testosterónu dokonale vyvážil. Jej úlohou bolo sedieť v kancelárii, usmievať sa, prijímať objednávky a variť kávu. Avšak v skutočnosti už po pár dňoch ovládla ich kanceláriu tak, že si ani nevedeli spomenúť, ako to zvládali predtým bez nej. Kevina obdivovala, s Alanom si rozumela, Nicka dokonale zotierala a Constantina, ktorého brala ako svojho šéfa, zbožňovala. Často jej pripadal stratený či duchom neprítomný, a tak považovala za svoju povinnosť sestersky sa o neho postarať. Pripomínala mu dôležité schôdzky, organizovala stretnutia, zabezpečovala nákupy a snažila sa mu poradiť, kedykoľvek to potreboval – čo bolo dosť často. Hoci bola mladá a pekná, vedela si vydobyť rešpekt. To ona určovala hranice a udávala tón.

Klára bola atraktívna blondínka s veľkými modrými očami, hlbokým hlasom a IQ stotridsať, čo nikomu na prvý pohľad nenapadlo, a tak svojou hranou naivitou a slabosťou už podviedla nejedného egocentrického samca. Pre nespútanú povahu nedokončila žiadnu z ôsmich vysokých škôl, na ktoré ju prijali. Ostatné blondínky mala vo zvyku oslovovať *Barbie*, milovala varenú čokoládu a tanec.

Alan bol gay, Kevin zasa ženatý, Constantin si s podriadenou začínať nechcel – Nick si povedal, že to ostáva na ňom a pokúsil sa ju zvieť. Ibaže zistil, že jeho šarm zrazu nie je dostačujúci, peniaze dámu nezaujímajú a ponuky na „najúžasnejší sex v živote“ hádže do koša. Klára bola v mnohých ohľadoch Nickovi podobná. Obaja získali, koho chceli, a len čo ich záujem ochabol, pustili zamilovaného nešťastníka k vode. Keďže Klára dobre poznala začiatok, vyvrcholenie aj koniec takýchto instantných vzťahov, uvedomovala si, že len čo by sa s Nickom vyspala, získal by nad ňou pocit nadradenosti, z ktorého by ho musela vyviesť. A to by medzi nimi rozpútalo nikdy nekončiacu vojnu, pretože by sa navzájom radšej pozabíjali, než by jeden druhému ustúpili.

„Klárka, zdá sa mi, že na teba niečo lezie. Bola si už u lekára? Lebo ak nie, dnes večer by som si na teba mohol urobiť trochu času a spraviť ti súkromnú prehliadku. U mňa doma,“ začal Nick.

„To bude len alergická reakcia na dotieravosť. Nič vážne. Do pol hodiny po tvojom odchode príznaky pominú,“ odpovedala mu bez mihnutia oka od počítača.

„A ja som si myslel, že mi takto nenápadne prejavuješ záujem. Kýchaš a kašeš – potrebuješ profíka. Som tu len pre teba.“

„Občas mám pocit, že by v tvojom prípade bolo lepšie nemyslieť.“

„Tvoj ostrý jazyk mi podkopáva krehké sebavedomie. Pritom by sa dal príjemne využiť aj na niečo iné. Len keby si ku mne nebola taká krutá.“

„Ak si chceš zachovať údy vcelku, prestaň myslieť na môj jazyk či iné časti tela a rozbehaj to. Inak v praxi zistíš, čo znamená výraz *krutá bolesť*.“ Prestala písať a s vážnou tvárou sa na neho zahľadela. Vytiahla zo zásuvky banán, pomaly a dôkladne ho ošúpala a s chuťou sa do neho zahryzla.

„Klárka, Klárka! Veď ja to myslím dobre. Z medicínskeho hľadiska môžem zodpovedne prehlásiť,

že sexuálna zdržanlivosť škodí telesnému zdraviu.“

„Zatiaľ čo nadmerná sexuálna aktivita evidentne škodí duševnému zdraviu.“ Elegantným oblúčikom trafila banánovou šupkou do koša. „Strácaš čas. Nemal by si sa venovať nejakej pacientke? Či aspoň nádejnej klientke? Bol by si úspešný, užitočný a nezavadzal by si mi tu. Takže, šup, šup a maj sa!“ uzavrela rozhovor a zamávala mu. Vedela, že má dohodnuté stretnutie a že si v kancelárii len krátil čas svojím obľúbeným spôsobom. Väčšinou ju slovný pingpong s Nicolasom bavil, ale dnes nemala náladu. Robila si starosti o Constantina.

V poslednom období sa čoraz častejšie stávalo, že sa Constantin z ničoho nič vyparil aj na niekoľko dní. Vedela, že kamsi chodí, ale netušila prečo. Požiadal ju, aby ho kryla v prípade, že by ho spoločníci hľadali. O všetkom dôležitom ho informovala elektronickou poštou, a tak vždy zareagoval včas a ozval sa jej. Nikto okrem nej netušil, že na svojich výletoch nepracuje pre firmu. Ale už štyri dni nereagoval na jej správy. Nemala potuchy, kde ho hľadať. Ak by požiadala o pomoc Alana alebo Nicka, prezradila by Constantinovo tajomstvo. Ale čo ak potrebuje pomoc? Začínala si zúfať. *Všetci si myslia, že je v Mexiku. Ako dlho mám ešte čakať? Zajtra ohlásim zmiznutie! Ale čo ak už bude neskoro? Čo ak je neskoro už teraz?* Neistota ju ničila, nemohla sa na nič sústrediť.

Rozhodla sa, že ak sa jej do zajtra neozve, zverí sa Nickovi. *Pozná ho najdlhšie a má svoje metódy... Snáď bude vedieť, kde ho hľadať. A ak sa Constantin do niečoho namočil, pomôže mu.* Klára vedela, že Nick dokáže utajiť a vyriešiť aj citlivé záležitosti. Sama ho raz požiadala o službičku a dost' jej vtedy pomohol. Bola mu vďačná. Nikdy jej to nepripomenul, ale obaja vedeli, že má u neho veľký dlh. Obrovský. A dlhy Klára vždy poctivo platila.

Čierne diery sú srdcia vesmíru. Pritahujú a pohlcujú hmotu a energiu, pumpujú ich ďalej, aby všetko vyvrhli na opačnom konci sveta. Nevedel som, čo sa deje so všetkou tou miznúcou masou. Bol som len malou odhodlanou dušičkou, keď som sa do jedného z tých temných kútov odhodlal nazrieť. Som len vedomie – čiastočka súcna, možno natoľko nepatrná, že si ju nevšimne ani čierna hviezda, dúfal, ale nemohol vedieť, čo naňho v takej obrovskej diaľke čaká.

Keď sa vrhol do neznáma, nezáležalo mu na následkoch. Po smrti svojej matky sa cítil bezradný, stratený a prázdny. Jeho život nemal cieľ, putovanie ho prestalo naplňovať úžasom a stratilo svoje čaro.

Mám moc dosiahnuť na hviezdy, ale čo z toho, keď nedokážem ochrániť najbližších? Načo mi to je?

Chcel ujsť, dostať sa za hranice svojich putovných schopností. Možno preto, aby objavil niečo nové. Alebo preto, aby pokúšal osud. Zamieril k čierňave.

Vrátim sa späť alebo ma pohltí? Rozhodni sa! Je to na tebe, vyzýval samého seba.

Šiel. Hladko preklzol na druhú stranu a ocitol sa v cudzom svete, na ďalšom poschodí vesmírneho sídla. Diera ho nevtiahla, nevyvrhla ani nezomlela, do ničoho ho nenútila. Dúfal, že kedykoľvek môže prejsť naspäť, ale netušil, či ho tá neznáma sila vráti na rovnaké miesto, alebo ho pošle do neznáma. Nová hračka v ňom prebudila záujem. O dierach nevedel nič. Postupne prišiel na princíp ich fungovania a začal ho využívať naplno. Ale spočiatku bol ako šialený králik na trampolíne. Skákal bezhlavo, chaoticky a podľa momentálnej nálady.

Časom si uvedomil, že čierne diery sú spojnicou dvoch svetov. Môže prejsť ktoroukoľvek z nich a vždy sa ocitne buď na jednej, alebo na druhej strane.

Neuveriteľné! Vesmír sa naozaj podobá na plochú dosku, ako si ho predstavovali za dávnych čias.

A na opačnú stranu tej dosky sa dá prekĺznuť malou myšacou dierou. Kolká irónia!

Nenarazil na nich hneď. Vesmír je obrovský, a hoci Bytosti obývali mnoho planét, boli len smietkou v jeho nekonečnom priestore.

Ľutoval, že prvý kontakt prezízal. Nevrhoľ sa na ich vesmírnu loď, nepreskúmal ju a nezistil, kam mieri. Stuhol. Dostal priam panický strach, že ho zbadajú. V prvom momente takmer zutekal, ale potom sa mu vrátil zdravý rozum a s ním aj rozvaha. Loď však medzitým zmizla v diaľke a nič nenasvedčovalo o jej existencii.

Bola tu? Alebo ma klamal zrak? Čo ak ma prechod dierou voľajako zmenil? Čo ak mám len halucinácie? Vidiny by mohli byť len prvým príznakom niečoho horšieho. Musím ich nájsť!

Vyrazil vpred, skúmal rôzne trasy a nekompromisne postupoval ďalej. Poznal len približný smer, ktorým odišli. Vetril ako pes, pátral po akýchkoľvek stopách ľudskej činnosti, mihal sa planétami a ich mesiacmi, skúmal dôkazy, že všetko, čo odhalil, nevzniklo len pôsobením prírody. Hľadal civilizáciu a našiel Bytosti.

Bol to šok, aký nečakal. Putoval dlhé roky a nikde nezahliadol ani len kvietok či drobný hmyz. A odrazu ho privítal svet až šiestich rozumných rás. Začal ich pozorovať. Dychtivo hľtal nové informácie a tešil sa z každého objavu. Nutnosť návratu do tela ho začala otravovať. Pozemské záležitosti, práca, zábava či kamaráti ho len zdržiavali a odvádzali od toho, čomu sa chcel naozaj venovať. Kým sa vznášal na vlnách eufórie z objavovania, sledoval Bytosti a snažil sa porozumieť ich spoločnosti, nemyslel na následky.

V astrálnom stave mu cudzie jazyky nerobili problém, ale až keď rozumel cudzincom, uvedomil si, ako veľmi je duša obmedzovaná telom. Koľko úžasných schopností stráca uväznením v slabej telesnej schránke. Dlho sa zadúšal nadšením, keď prvý raz počul ich podivnú reč. Ibaže nerozumel všetkému. Mnoho pojmov nepoznal, netušil, čo znamenajú, o čom sa cudzinci rozprávajú, a nemal ako požiadať ich o vysvetlenie. Čosi uhádol, dovtíпил sa, no každý dohad či domnienka v ňom vyvolávali množstvo ďalších otázok. Štvalo ho, že nedostáva odpovede.

Postupom času sa Constantinove poznatky o Bytostiach prehľbovali a dopĺňali. Rozlišoval nielen jednotlivé rasy, ale začínal vnímať rozdiely aj medzi ich príslušníkmi. Už sa mu nezdali rovnakí, neboli masou bezmenných tiel. Mali svoju kultúru, zvyky, hodnoty a vzťahy – začínal ich chápať.

Na jednotlivých domovských planétach dominoval konkrétny druh, ale inak sa miešali, prelínali či spájali podľa svojho pracovného zaradenia. Často za prácou cestovali. Boli ňou doslova posadnutí, akoby nepoznali zábavu a oddychom opovrhovali. Absolútni workoholici!

Skončia aj ľudia raz takto? Pohltení prácou, prahnúci po peniazoch a ženúci sa za povinnosťami? Odsunieme zo života všetko, čo nám neprináša zisk? Budeme zábavu študovať na hodinách dejepisu a nechápavo krútiť hlavami nad záhaľkami predkov? Snáď nie! Hádam nás hravosť nikdy neopustí, hoci s vekom na ňu mnoho ľudí zabúda alebo na ňu už nemá čas.

Prvou rasou, na ktorú Constantin narazil, boli **Scariani**. Modrovlasí obchodníci s bledou, takmer priesvitnou pokožkou na neho pôsobili krehko a mierumilovne. Ostatné Bytosti ich z jemu neznámych dôvodov bezvýhradne poslúchali. Nikdy nevidel, že by fyzicky pracovali, športovali či bojovali.

Na svoju ochranu si Scariani často najímali strážcov z rasy **Borzajov**. Hneď ako Constantin uvidel prvého príslušníka tohto druhu, vedel, že nebezpeční budú všetci. Evolúcia ich vyzbrojila dych vyrážajúcim zjavom. Mohutne stavané telá, žlté dravé oči, ostré zuby a vysúvacie pazúry im nestačili.

Milovali zbrane a šperky. Tieto dve záľuby dokázali až absurdne skombinovať do výzbroje, ktorú nosili ako ozdobu. Energiu si vybíjali vo vzájomných súbojoch, ktorými radi riešili a urovnávali spory. Ostatné Bytosti si ich najímali na ochranu alebo ako symbol vysokého postavenia či módny doplnok. Borzaji potrebovali bojovať, inak chradli.

Mjúri sa radi ponárali do tranzu, v ktorom dlhé hodiny rozjíjali s otvorenými očami. V tomto stave boli úplne apatickí. Niektorí dokázali tlakom mysle ovplyvňovať správanie ostatných Bytostí, podsúvali im myšlienky, nabádali ich k rozhodnutiam, ktoré by sami neurobili. Počas meditácií sa spájali s vesmírom, a to im prinášalo vytúžený pokoj a naplnenie. Constantin sa neskôr dozvedel, že tiež dokážu putovať. Práve kvôli tejto schopnosti ich Scariani využívali na špionáž. Lenže čo Mjúri radi podstupovali pre svoju vlastnú duševnú očistu, pre ostatné Bytosti nerobili dobrovoľne.

Zaistov Constantin nechápal. Trpeli ako druh akousi duševnou poruchou. Nedokázal si predstaviť, čo sa im preháňa hlavou. V jednej chvíľu sa pokojne rozprávali a vzápätí sa zbláznili a rozpútali masaker. Keď boli „v norme“, boli takmer nepovšimnuteľní. Šedivé tiene plynúce chodbami vesmírnych lodí, elegantne uhýbajúce prekážkam a ostatným Bytostiam. Dokázali meniť podobu, a preto boli nenahraditeľní. Neškodila im radiácia, nezabil ich chlad a vo vesmíre mohli prežiť aj niekoľko hodín bez skafandra a dýchacieho prístroja. Fyzicky mohli napodobniť aj iné Bytosti či zvieratá. Ich prispôsobivosť bola fantastická. Len v ich očiach bolo vidieť apatiu a nezáujem o okolitý svet. Keď však dostali záchvat, odrazu boli až priveľmi aktívni. Nebola to však príjemná zmena, ale výbuch. Explózia života a smrti. Mjúri Zaistov ľutovali, Scariani ich využívali, Borzaji dúfali, že v ich blízkosti nájdu hrdinskú smrť alebo aspoň príležitosť na boj, a Randozi nimi pohrdali. Brali ich ako malomocných.

Randozi ovládli čierny obchod a pracovný trh za hranicami platných zákonov. Krádeže či pašovanie vnímali ako najlepšiu príležitosť, ako si užiť tú trochu zábavy, ktorá sa v tomto vesmíre našla. Z pohľadu ostatných rás väčšinu života zaháľali, priživovali sa alebo niekoho obťažovali. Na ostatné Bytosti sa pozerali s výsmechom. Podľa nich boli ideálnou rasou práve oni a kto si to nemyslel, toho zaslepovala závisť. Pre nich boli Scariani otravní, Borzaji hlúpi, Mjúri chudáci, Zaisti šialenci a Vialli totálne nezaujímaví outsideri.

Vialli si ostatné Bytosti cenili pre ich inteligenciu a šikovnosť. Vyvíjali sa striktne smerom k rozvoju poznania a logiky. Bádali, inovovali a tvorili, ale jednostranné zameranie na rozum a techniku si na nich vybralo krutú daň. Počas vývoja prišli o základné poznávacie schopnosti – čuch, chuť, farebné videnie, a aj o sexuálnu túžbu. Jedli len preto, aby prežili. Nemohli oceniť vôňu ani chuť jedla, zakladali si hlavne na jeho nutričnej hodnote a kalóriách. Constantin si sprvu myslel, že majú tri ruky, bolo to však zmyslové chápadlo, čo im vyrastalo z chrbta. Pomáhalo im vnímať teplotu, vlhkosť vzduchu a iné pocity, čo im ešte zostali.

Istý čas trvalo, kým si o Bytostiach urobil akú-takú predstavu. Mal aj iné povinnosti a tie ho ťahali na Zem. Veľmi ho dusilo, že o Bytostiach musí mlčať. Každý sa chce predsa o jedinečné zážitky podeliť alebo sa aspoň poradiť, ako postupovať. Jemu by poradili jedine tak dobrého psychiatra. Záujem o prehliadky mimozemskej techniky ho po nejakom čase prešiel. Túžil zistiť viac o Bytostiach samotných, o ich vzťahoch a spôsobe myslenia. Rozhodol sa ísť k prameňu a detailne preskúmať jednu z ich najvýznamnejších planét – Scar.

Constantin navštevoval Bytosti ako turista prezerajúci si panoptikum zvláštností. Občas podišiel

bližšie ku sklu, aby voľačo preskúmal, občas znudene odvrátil zrak a išiel si k automatu po pukance. Riskoval, istý si bezpečím. Lenže sklo môže rozbiť zlý medveď a stiahnuť milého ignoranta k sebe, zožrať ho a zatancovať si na jeho kostiach.

Svoju neviditeľnosť bral ako samozrejmosť a neuvedomoval si, že v novom svete môžu platiť celkom iné pravidlá. A aj platili.

Proti „informačným nájazdom“ mjúrskeho pútnikov Vialli vytvorili *tichý alarm*, ktorý ich na prítomnosť neželaných návštevníkov upozornil, *sieť*, ktorá votrelca zachytila, spútala a vytvorila jeho astrálnu podobu, a *štít* – ten na istý čas zaštitil celú planétu a nevpustil, ale ani nevypustil, žiadnu putujúcu dušu.

Scarianov stálo veľa úsilia, peňazí a vyjednávania, kým od Vialli tieto nové technológie získali, ale čo by neurobili dobrí politici pre upevnenie svojej moci?!

Scarianská tajná služba (STS) starostlivo zvažovala, komu *tichý alarm* a *sieť* ponúknuť na predaj. Jej šéf púšťal do obehu len ich staršie, menej kvalitné verzie. Zato *štít* si ponechával iba pre vlastnú potrebu.

Constantin by ešte dlho unikal pozornosti Bytostí, keby nenarazil práve na STS. Zvedavosť ho priviedla do centrály na Scare, kam vpálil ako neriadená strela. Chcel zistiť, ako a prečo pre Scarianov ostatné Bytosti pracujú, čím ich ovládajú. Keď prenikol dovnútra, rozozvučali sa snád' všetky *army*, ktoré mali nainštalované. Takýto prienik STS nikdy nezaznamenala. Mjúri vedeli, čo by ich čakalo, keby prišli špehovať práve sem. Vedenie usúdilo, že špeh je buď príliš neskúsený, alebo sa sám rozhodol vydať sa im do rúk. Vyškolení zamestnanci vedeli, že v pútnikovi nesmú vzbudiť nijaké podozrenie, kým ho poriadne nespútajú.

Vypustili *sieť* a... nič.

Zopakovali to niekoľkokrát a vyskúšali tri ďalšie *siete*, kým im napadlo, že špión asi nebude Mjúr. Okamžite zapli *štít* a uväznili ním Constantina na Scare.

Constantin vôbec netušil, čo sa deje, keď začul: „Ty, ktorý sa dívaš, hoci ťa nevidíme, vieme o tebe. I keď netušíme, čo si zač, aktivovali sme *štít*. Neunikneš zo Scaru, kým ho nevypneme. Keď prestaneš splašene poletovať a presvedčíš sa, že sa ti nepodarí ujsť, vráť sa sem. V tejto tvojej forme nemôžeme konať, ale budeme meniť parametre *siete* dovtedy, kým ťa neuvidíme. Potom sa môžeme porozprávať a možno sa dohodneme. Verím, že to nepotrvá dlho. Tak zatiaľ!“ zakričal vysoký Scarian s tmavomodrými vlasmi. Nedíval sa pútnikovým smerom ani sa nervózne nerozhliadal vôkol seba. Mal situáciu pod kontrolou, bolo mu jedno, kde sa v tej chvíli zajatec nachádza.

„To hovoríš mne? Mne?!“ kričal Constantin, hoci vedel, že ho Scarian nepočuje.

Prešibaný bastard! pomyslel si o Scarianovi neskôr, keď zistil, že úlohou *siete* nie je len dušu zviditeľniť, aby mohla komunikovať, ale aj spútať, aby nemohla ujsť.

„AKO SOM SA ZOZNÁMIL S ARGINOM A UZAVREL PRVÝ KONTRAKT.“

Doriti, doriti, doriti...! opakoval som si to ako mantru a stále znova a znova narážal do *štítu*, podobajúc sa pingpongovej loptičke – či skôr besnej veveričke po desiatich Red Bull-och. *Ako ma našli? Nie, nie! Nechcem! Nemôžem sa vzdať, veď sa musím vrátiť domov. CHCEM –*

BYŤ – PREČ!!!

Znehybnel som vysoko v atmosfére a celé hodiny hľadel do diaľav, odmietajúc do očí bijúci fakt – musím sa vrátiť dole. Vrátiť sa k nim!

Mal som zlosť a bol som zničený. Zbytočne som zabil šesť hodín. *Ááá! Nemôžem si ani len do niečoho kopnúť!* Bohužiaľ, inú možnosť som nemal. Nemohol som poletovať donekonečna. Telo na Zemi by odlúčenie nezvládlo. JA by som to nezvládol!

Scarian sa zatiaľ pokojne rozvaľoval v kresle, modravé vlasy si zviazal do uzla. Nepohol ani svalom, keď na mňa spadla *siet'*. Čakal som nejaký signál, znamenie, ale nič ma nevarovalo. V prvom momente som pocítil, akoby ma niečo šľahlo. Zdvihol som ruky a uvidel ich. Boli presvitne modrasté, miestami vrhali biele záblesky. Akoby boli vytvorené z vody. Nevidel som sa celý, lebo tam nemali zrkadlá ani nič, v čom by som sa odrážal. Stopercentne som však vedel, že Bytosti ma vidia, lebo všetci na mňa uprene hľadeli.

„Zdravím. Žiaden strach, nie som ozbrojený.“ *Kriste! No paráda!* Lepšie prvé slová, som už nemohol vymyslieť. Tie sa budú vynímať v učebniciach dejepisu! Neisto som sa obrátil na vodcu Scarianov a dúfal, že mi rozumie.

„Ale my áno,“ odpovedal Scarian.

Ja debil! Čo som to povedal? Ved' si budú myslieť, že sme agresívni a na nič iné ako na zbrane nemyslíme. Toto nie sú udivení červenokožci. Musím náš rozhovor uhrat' iným smerom.

„Ehm, volám sa Constantin. Prišiel som z veľmi vzdialenej planéty. Nazýva sa Zem. Prichádzam v mieri,“ vytisol som zo seba niečo rozumné a nemilitaristické. I keď ten mier – opak vojny. Ach! Bude to ťažké.

„Argin Sann. Vedím rodinu Sann. Sme Scariani, ale to už asi vieš, nie?“

„Viem, že v tomto vesmíre žije šesť druhov Bytostí, ale na žiadnu konkrétnu rodinu či osobu som sa doposiaľ nezameral.“

„V tomto vesmíre? Znamená to, že ty si z iného vesmíru?“

„Nuž, áno. Dá sa tak povedať.“

„A ako si sa z takej diaľky dostal až sem? Máš niekde nablízku vesmírnu loď? Máme sa čoho obávať?“

„Nie, nie!“ uistil som ho rýchlo. „Putujem ‚naľahko‘, mimo tela. Ved' to poznáte! Vám predsa nemusím vysvetľovať, ako to funguje.“

„Ale ja si to rád vypočujem. Bytosť, ako si ty, je pre nás neznáma. Nemám odkiaľ vedieť, či tvoj spôsob cestovania je rovnaký, aký poznáme my. Iste chápeš moju zvedavosť. Keďže doteraz si mal možnosť pozorovať iba ty nás, radi by sme stav vyrovnali.“

Tak toto bude nadhlo. Pokoj! Jediné, čo musím urobiť, je presvedčiť ich, aby ma pustili. Je jedno, čo všetko im prezradím, aj tak sa na Zem nikdy nedostanú. „Fajn. Ak mi poviete, za akých podmienok putujete vy, môžem vám vysvetliť, v čom je môj spôsob iný.“

„Myslím, že lepšie bude, ak nám porozprávaš, ako putuješ ty. My si to už porovnáme sami.“

Celkom som zabudol, s kým hovorím. Premkol ma nepríjemný pocit, že ma Scarian od začiatku vypočúva. Stihol sa na mňa dobre pripraviť. Jasně! Kým ja som šokovane lietal a nezmyselne hľadal škáročku, ktorou by som sa dostal na slobodu, Argin si chystal otázky. Ten ma teda dostal! Začal som premýšľať, čo mu poviem, čím začnem, ale zahriakol ma: „Pozeraj sa mi do očí a spust'! Inak budem nútený pristúpiť k opatreniam, ktoré ti nebudú príjemné.“

Spýtavo som sa na neho zahľadel. Pripadal som si ako malý chlapec stojaci pred učiteľom

dejepisu. *O čo ide?*

„Dušu chytenú do *siete* môžeme zmaterializovať. Budeš rovnaký, aký si v skutočnosti, lenže už nikam nepoletíš. Potom sa budeme môcť porozprávať podľa mojich predstáv. Doteraz som to neurobil len z jediného dôvodu – neviem, či tvoje telo v našich podmienkach prežije. Ale ak nebudeš spolupracovať, risknem to. A ver mi, že ja klamstvo spoznám.“

Toto už bola jasná vyhrážka. Mohol som si nahovárať, že Argin len blufuje, ale pravdou bolo, že ma mal v hrsti. Vlastne v *sieti*. Bol som ako žralok, čo sa prebudil zo sna a zistil, že je iba malá zlatá rybička, ktorá musí plniť želania. „Nerobte to! Moje telo zahynie, ak sa včas nevrátim,“ prosil som ho.

„Telo na Zemi sa rozplynie. Nezostane z neho vôbec nič po tom, ako vznikne tu u nás. Zákon zachovania jednoty duše a tela je platný všeobecne. V tomto ohľade nemusíš mať obavy.“

„Ale... ale ja ho budem ešte potrebovať! Ako inak sa vrátim domov? My nemáme technológiu na zhmotnenie duší.“ *Ježíšikriste, len to nie!*

„Môžeme vám ju poskytnúť. Stačí len nadviazať kontakt a dohodnúť sa. Kde je tvoja Zem?“

„To nepôjde. Na Zemi o putovaní duše nikto nevie. Pokiaľ viem, dokážem to len ja. Je to moja zábava objavovať nové svety. Na vás som natrafil náhodou, keď som prešiel čiernou dierou do vášho vesmíru.“

„Prešiel si sem čiernou dierou?“ zamyslel sa Argin. Ostatné Bytosti sa postupne kamsi vytratil. Ostali sme len my a niekoľkí Borzaji. Čo to malo asi znamenať?

„No, dierou doprava a potom už len veľmi dlho rovno vpred.“ *Zrejme by som si z neho nemal robiť srandu*, napadlo mi hneď po tom, ako som to vypustil z úst.

„Nuž, ak si neželáš pobudnúť fyzicky v tomto vesmíre, asi by sme mali začať.“

Čože? A ja som si myslel, že sme už dávno začali, pokročili a blížime sa ku koncu. Predsa len, sú to mimozemšťania, kto im má rozumieť? Rezignovane som sa zosunul na podlahu a čakal, na čo sa ma Scarian bude ďalej pýtať.

Argin mi venoval chápvavý pohľad: „Prosil by som pekne od začiatku.“

A tak som začal. Povedal som mu všetko, čo som o putovaní vedel. O možnostiach aj podmienkach. „...duša sa uvoľňuje z tela pri spánku. Odídem preč, zatiaľ čo telo ďalej spí.“

„Stop! Nejasný pojem. Definuj *spí!*“ zarazil ma. Keď niečomu nerozumel, vždy ma stopol, aby sme si mohli vyjasniť význam slova.

„Spánok je čas, keď naše telá pokojne ležia, nehýbu sa a oddychujú, regenerujú. Niekedy aj snívajú.“

„Robíte to všetci?“

„Iste. Všetci ľudia spia.“

„Spoločne? Je to nejaký rituál? Alebo obrad?“

„Nie, nespia spolu,“ pri tej predstave som sa musel pousmiať. „Spánok je súkromná záležitosť. Naše telá sú vtedy bezmocné, takže najradšej spíme sami alebo s partnerkou, ak ju máme. Na túto činnosť máme špeciálne prispôsobené miestnosti – nazývajú sa spálne. Spíme na posteliach prikrytí dekami. Na náhly zvuk alebo potrasenie sa prebudíme. Väčšinou prespíme sedem – osem hodín, ale to je individuálne. Všetky telesné funkcie sú pritom utlmené.“

„Niečo ako meditácia?“

„Nie, nijaká meditácia! Asi to neviem dobre vysvetliť, museli by ste to vidieť.“

Pochopil som, že v tomto vesmíre neexistujú veci, ktoré sú na Zemi bežné a samozrejmé – oni

nespia! Neuveriteľné! Dovtedy som si to vôbec nevšimol. Či len neuvedomil? Poznali letargiu, rozjímanie, ustrnutie, meditáciu či odpočinok pri hudbe, ale nepoznali spánok. Ako som im ho mal teda opísať?

„Podobá sa viac na letargiu?“ nenechal sa odbiť. Kým sme sa krútili okolo tej istej témy, nemohli sme pokročiť ďalej. Argin sa na spánok neustále vypytoval, ale ja som mu ho k jeho spokojnosti vysvetliť nedokázal. Nakoniec ma tak vytočil, až som vyskočil a oboma rukami mávol pred sebou v zmysle: *Už som ti to predsa vysvetlil, ty debil, čo to nechápeš?! Samozrejme, že nahlas som ani nemukol.*

Pri náhlom geste mi z prstov vytryskol prúd modravej substancie, z akej bolo vytvorené aj moje telo, a moja zlosť, netrpezlivosť či fantázia mu priamo pred očami vytvorila spiace dieťa. Držal som tú predstavu v rukách a s úžasom sa na ňu díval. Argin si šiel oči vyočiť: „Nie je to mŕtve?“

„Nie, iba spí.“

„Čo je to?“

„Dieťa. Malý človek. Ranné vývojové štádium.“ Vari sa nepodobáme? Ved' nemá tri oči. Len netrpezlivosť! Predstava približne trojročného dieťaťa mi odovzdane spala v náručí.

„Je, hmm... krásne,“ Argin natiahol ruku, aby sa dieťať a dotkol, no ilúzia sa rozplynula. „Ako? Ako si to urobil?“ spýtal sa sklamane.

„Neviem. Ešte som nemal túto podobu, takže... Hádám, že sa moja predstava toho, čo ti chcem ukázať, nejako vyformovala a zobrazila ti to. Žeby projekcia?“ *Páni, ja som ale múdry! I keď... keby som bol, tak by som tu netrčal.*

„Vytvor ešte niečo! Chcem vedieť, ako to funguje. Mjúri predstavy netvoría.“

„Možno v snahe o dosiahnutie vesmírneho pokoja prišli o silné emócie. Ja sa, na rozdiel od nich, neviem ovládnuť,“ premýšľal som nahlas. Zmienka o hľadaní mjúrej nirvány Argina pobavila.

„Ak tomu dobre rozumiem, nahneval si sa kvôli mne, čo sa prejavilo tou projekciou. Takže keď sa nahneváš znova, môže sa to zopakovať,“ dedukoval Scarian.

Jeho myšlienkové pochody sa mi nepáčili. Nechcem byť pokusným králikom, ktorého budú pichať ihlou len preto, aby podskakoval, ako oni chcú. To teda nie! Začal som pochodovať po miestnosti – pár krokov vpravo a pár zasa späť. Nespokojne som sa pozeral kade-tade a zúrivo premýšľal.

Argin z ničoho nič vyhrkol: „Zostaneš tu!“

„Nie!“ vykrikoval som a sekol po ňom mečom. Mečom?! Prešiel ním ako maslom, hladko, čisto a bez stopy – až na ten udivený výraz, ktorý mu ostal na tvári. Obaja sme sa pozerali, čože to držím v rukách. Bol to pekný kúsok – zrejme z nejakého filmu o Artušovi.

V tej chvíli mnou prešiel iný meč. Strážny Borzaj sa snažil rozseknúť ma na dve súmerné polovice. Ale nezabralo to! Okamžite som sa mu postavil s mojím stredovekým kúskom a zamával mu ním pred nosom. Strážca čosi zavrčal a urazene sa stiahol aj so svojou „pokazenou hračkou“. Jediný spokojný bol Argin.

„Mal som pravdu, funguje to.“

Rezignovane som sa na neho pozrel a meč sa mi rozplynul v rukách ako dym.

„Môžeme prejsť k ďalším veciam, ktoré nás o ľuďoch a Zemi zaujímajú.“ Podišiel k čalúnenému kreslu, pohodlne sa usadil, stlačil akýsi gombík a začal sŕkať nápoj, ktorý mu na jeho pokyn priniesol pomocný robot. Svojím tvarom mi pripomínal E.T. mimozemšťana. Ten robot, samozrejme.

E.T. chce domov! zapišťala moja dušička, keď sa robot terigal preč.

Podľa mojich vnútorných hodín som bol na Scare uväznený vyše troch dní! Argin sa stále na niečo pýtal, nedal mi vydýchnuť. Bol som vydesený ako pes po novoročnom ohňostroji, ale nemal som kam ujsť, ani kam sa ukryť. Bolo mi jasné, že NSA, CIA, FBI a všetky podobné zložky by postupovali rovnako, ale mne sa krátil čas. Ako dlho vydrží telo bez duše a opatery? Vysvetľoval som a rozprával prevažne ja. Občas mi Argin dovolil nejakú otázku a dokonca na ňu aj odpovedal.

„Argin, keď nespíte, tak ako oddychujete? My by sme sa od vyčerpanie zrútili.“

„Pri počúvaní hudby. Je to vedomá relaxácia, pri ktorej regenerujeme. Niekedy používame lieky alebo vývar z kvetov. Majú podobné účinky.“

„A ako dlho trvá váš bdely stav?“

„Dvadsať hodín aktivity strieda päť hodín oddychu.“

„Máte dvadsaťpäť-hodinový cyklus? My potrebujeme spať sedem – osem hodín asi po šesnástich – sedemnástich hodinách aktivity. Ty si celý čas so mnou. Už musíš byť unavený.“

„Isteže, preto pijem čaj. Nechcem našu sľubnú spoluprácu prenechať niekomu inému. Nerád by som ho potom trestal za chybný krok.“

„Lenže ako sa to skončí? Zomrieš od vyčerpania a ja sa po smrti tela rozplyniem, alebo čo? Musíme vymyslieť riešenie, ktoré bude vyhovovať nám obom. Ak sa zamyslíš, prídeš k rovnakému záveru.“

„Dúfal som, že ťa presvedčím a zostaneš.“

„Nemôžem zostať. Skús ma pochopiť. Tu ste zvyknutí na iné Bytosti. Beriete ich ako samozrejmosť, pracujete s nimi, žijete medzi nimi, lenže my nie. Sme vo vesmíre úplne sami a žijeme v zomknutých spoločenstvách. Pre nás je dôležitá spoločnosť rovnakých ľudí. Mimo nej jedinec neprežije. Buď sa zblázni, alebo sa zabije. U vás by som bol úplne sám. Jediný, odtrhnutý od všetkého, čo mám a čo poznám, bez možnosti vrátiť sa a ešte niekedy uvidieť človeka. Túžba po domove by ma priviedla do hrobu. Zničili by ste ma a so mnou by zaniklo vaše jediné spojenie so Zemou.“

„Rozumiem, ale pochop aj ty mňa. Máme jedinečnú príležitosť po veľmi dlhom čase spoznať nový druh. Prečo nevyužiť všetky dostupné prostriedky?“

„Priateľstvo sa nedá postaviť na násilí a vynucovaní. Rozvíjate priateľské vzťahy medzi šiestimi druhmi Bytostí, čo je naozaj obdivuhodné. Určite ste prišli k záveru, že jedine spolupráca má zmysel a úspech.“

„Ale ja predsa chcem, aby sme boli priatelia. Lenže, ako vravíš, nedokážeme k vám prísť.“

„Nechceš ma pustiť, lebo si zvedavý a bojíš sa, že sa už nevrátim,“ zhrnul som do jedinej vety dojem, aký som z neho mal.

Argin prikývol.

„Tak si predstav, že ja som oveľa zvedavejší. My nemáme žiadne Bytosti, len seba, a ako druh sme azda jedným z najzvedavejších vo vesmíre. Často riskujeme zdravie aj život, len aby sme objavili niečo nové. Vy ste pre nás odpoveďou na množstvo otázok. Spoluprácou by sme získali viac my než vy. Ste vyspelejší, meníte a osídľujete planéty. Takmer celý život putujem, preto viem, aký je život vzácny. Som jediný, kto sa sem dostane, preto cítim nielen zvedavosť, ale aj povinnosť dozvedieť sa o vás čo najviac. Lenže tým, že ma prinútiš ostať tu, spoluprácu nedosiahneš. Hovoríme rôznymi jazykmi. V hmotnej podobe si nebudeme rozumieť, a kým sa k niečomu dopracujeme, bude po mne. Nikdy by si nemal istotu, či vám neklamem, či si nevymýšľam. Alebo by som mohol prestať komunikovať úplne. Existujú rôzne formy, ako protestovať proti niečomu, čo nechceme, a ja by som ich využil všetky, to mi ver! Nakoniec by vám nezostalo nič viac než moje telo,“ poklepal som si prstom po hrudi. „Ale dobrovoľne by som vám dal oveľa viac.“